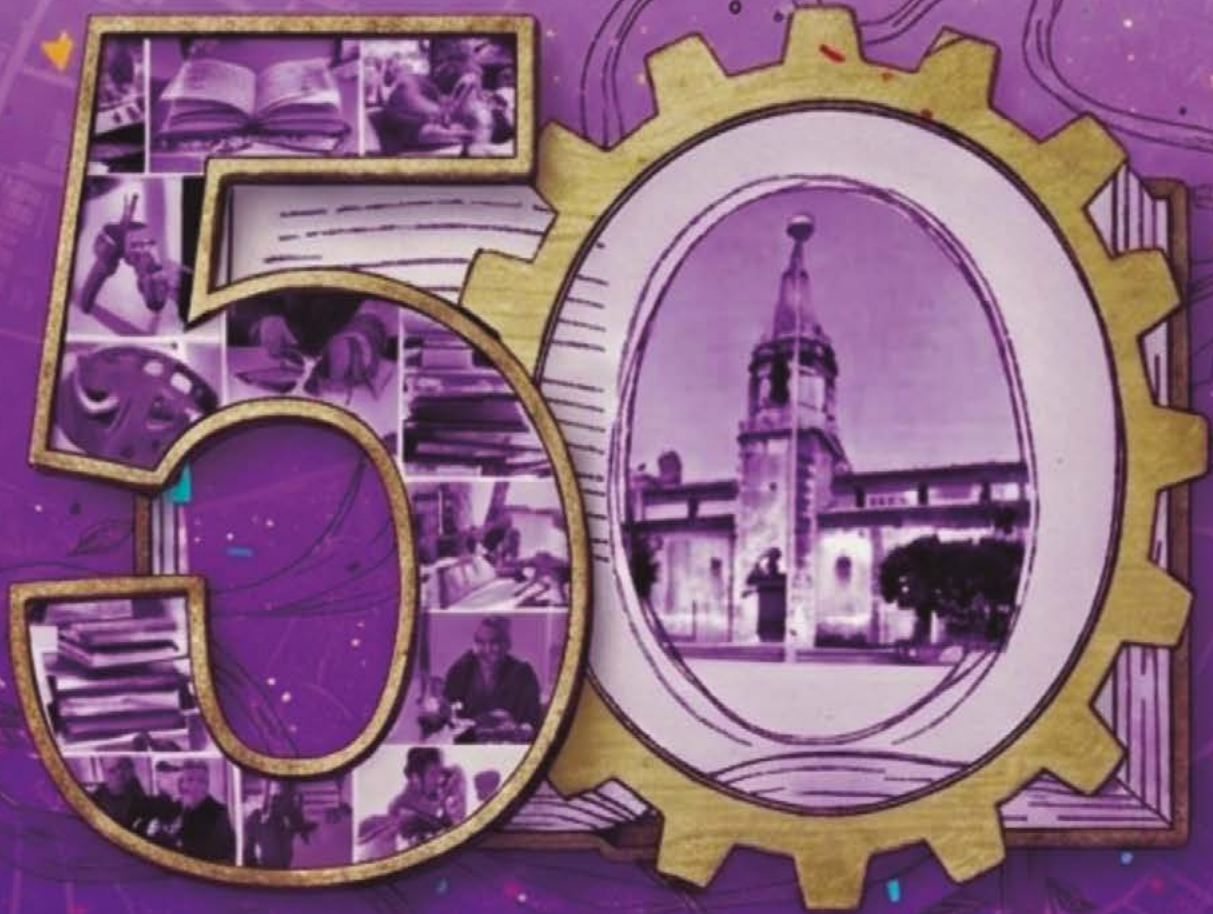

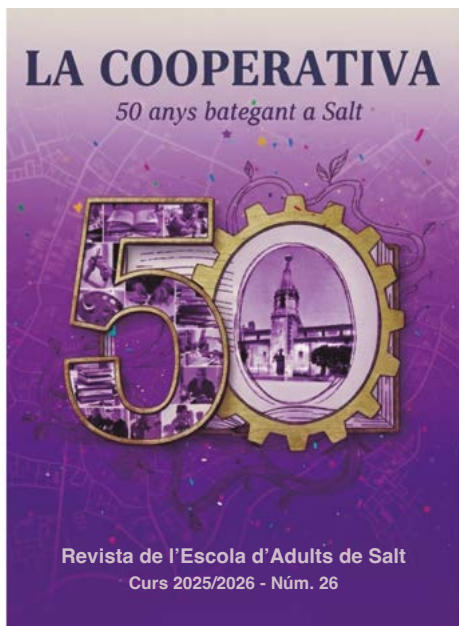
LA COOPERATIVA

50 anys bategant a Salt

Revista de l'Escola d'Adults de Salt

Curs 2025/2026 - Núm. 26

LA COOPERATIVA

Revista de l'Escola d'Adults de Salt
Número 26 . Curs 2025-2026

EDICIÓ

CFA Les Bernardes
Escola d'Adults de Salt
Sant Dionís, 42
17190 Salt
Tel. 972 241 410
Fax. 972 242 038
a/e. b7005339@xtec.cat
<http://agora.xtec.cat/cfa-lesbernardes-salt>

EQUIP REDACTOR:

Pilar Marco i Maria Granell

DISSENY PORTADA:

Albert Deulofeu

DISSENY CONTRAPORTADA:

Miquel Argüelles i Carles Villacampa

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC:

Miquel Argüelles

IMPRESSIÓ:

Impremta Pagès - Anglès
Tel. 972 420 107

DIPÒSIT LEGAL: GI-513/2001

EDITORIAL

3

50 ANYS DEL CFA

4

LA NOSTRA ESCOLA

23

OPINIÓ

36

CINEMA, MÚSICA...

40

HISTÒRIA, VIATGES..

42

LITERATURA, CONTES...

51

SALUT

57

ESPORTS

60

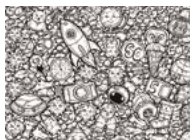
XARXA EMPRENEDORIA

61

PETITES TRADICIONS

62

PASSATEMPS

63

50 anys

Assumir la direcció del CFA Les Bernardes en un moment tan especial com la celebració del seu 50è aniversari és, alhora, un honor immens i una gran responsabilitat. Aquest centre no és només un edifici ni una institució educativa: és la història viva de moltes persones que, al llarg de cinc dècades, han trobat aquí una oportunitat per aprendre, créixer i transformar les seves vides.

Prendre el relleu de les direccions que m'han precedit em genera un profund sentiment d'orgull, però també una certa pressió. Les persones que han dirigit aquest centre abans que jo han deixat una empremta molt valuosa, construint un projecte educatiu sòlid, compromès amb l'educació de persones adultes i amb el nostre entorn. Intentar estar a l'alçada d'aquest llegat és, sens dubte, un repte que assumeixo amb respecte i amb la voluntat de continuar fent créixer aquest projecte col·lectiu.

Si el CFA Les Bernardes és avui el que és, no és només per la tasca de les direccions que hi han passat, sinó sobretot pel treball constant de tot

el professorat que, dia rere dia, dedica el seu temps, el seu coneixement i, sobretot, la seva vocació a l'educació. L'esforç, la paciència i la implicació que demostreu amb l'alumnat són el veritable motor d'aquest centre. Gràcies per creure en l'educació com una eina de transformació i per fer possible que cada any noves persones trobin aquí una nova oportunitat.

Celebrar cinquanta anys és també mirar enrere amb gratitud i mirar endavant amb il·lusió. El futur del centre continuarà construint-se amb la mateixa essència que el va veure néixer: el compromís amb les persones, amb l'aprenentatge al llarg de la vida i amb una educació que obre portes.

Gràcies a totes les persones que, d'una manera o altra, han fet possible aquests cinquanta anys d'història. És un orgull formar part d'aquest camí.

Ester Vall Mercadé

Directora del CFA Les Bernardes de Salt

JO NOMÉS FAIG EL DIBUIX

Keith Haring, quan feia un grafiti al carrer i algú li preguntava què significava allò que estava pintant, deia: «Jo només faig el dibuix». Les imatges poden parlar per si mateixes; de fet, és el que haurien de fer si realment signifiquen alguna cosa. I després, cadascú de nosaltres, si vol, pot interpretar-les a la seva manera. Tot això ho dic perquè m'han demanat que parli sobre el disseny del logotip i el dibuix de l'Skyline que vaig fer per celebrar el 50è aniversari de l'escola i, francament, no tinc massa clar què puc dir que no sigui massa obvi.

Pel que fa al logotip, la seva creació va ser força casual i va sorgir mentre guixava, deixant fluir les idees i pensant en què fa que la nostra escola sigui especial per a tots nosaltres. Així va néixer aquesta mena de segell que vol ser un homenatge al fet d'escriure, una cosa que em sembla tan important per a una escola com la nostra, que tanta feina ha fet i continua fent per a l'alfabetització de les persones adultes. Aquest logotip, escrit a mà sobre unes línies que remetien al pautat d'una llibreta d'escola, parla una mica d'això.

I després hi ha l'Skyline de Salt, amb la porta de la nostra escola oberta a tothom. Si hi ha alguna cosa que pugui ser una icona tant de la ciutat de Salt com de la nostra escola, crec que és justament aquesta porta oberta. En el nostre cas, una porta que es va obrir ara fa cinquanta anys i que no tenim cap intenció de tornar a tancar.

Miquel Argüelles
COORDINADOR LIC

50 Dany's
1 ESCOLIA
1 ADULTS
SALT

ACTE INAUGURAL DEL CURS

El passat 16 d'octubre va tenir lloc l'acte inaugural del curs 2025-26 del CFA Les Bernardes. És el primer any que inaugurem oficialment el curs escolar, i el motiu és ben clar: aquest 2025-26 celebrem el 50è aniversari de l'educació d'adults a Salt, una efemèride que mereix marcar-ne solemnement l'inici.

L'esdeveniment va ser presentat per l'Ester Vall, directora de l'Escola d'Adults, i la xerrada va anar a càrrec de l'apreciada Montserrat Martínez, antiga coordinadora de formació d'adults del Departament d'Educació, que va compartir la seva experiència i coneixements amb tots els assistents.

L'Ester, la directora, va obrir l'acte amb un breu recorregut per les persones que han marcat la trajectòria del centre, des dels seus inicis fins a l'actualitat. De

manera interactiva i dinàmica, va presentar els membres del claustre als alumnes, que van reaccionar amb entusiasme en veure els seus mestres.

Tot seguit, la Montserrat Martínez va iniciar la seva intervenció. La ponent va encoratjar tots els assistents a continuar formant-se i a treballar per millorar acadèmicament. També, va destacar la gran evolució que han experimentat les aules al llarg de cinquanta anys: d'unes eines bàsiques com la pissarra i el guix, hem passat a un entorn plenament digitalitzat.

En acabar l'acte, es va obsequiar l'alumnat amb la nova carpeta d'aquest curs, que enguany estrena un disseny realitzat pel nostre coordinador digital, Carles Villacampa.

EQUIP REDACTOR

50è ANIVERSARI DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT

Enguany l'Escola d'Adults de Salt compleix 50 anys, un esdeveniment memorable.

L'any 1975, en plena transició democràtica, mentre la societat bullia per tots cantons per aconseguir la llibertat robada, a Salt i Girona tenien lloc dues experiències que semblarien l'embrió de les futures escoles d'adults.

Aquestes primeres experiències gironines d'educació permanent d'adults (EPA) buscaven aconseguir el dret de tothom a l'educació al llarg de la vida i van ser fruit d'una lluita aferrissada que no admetia pretextos. Amb afany i convicció, aconseguiren superar tots els entrebancs del camí.

L'Escola d'Adults de Salt neix de la mà del mestre Sebas Parra, que l'any 1976, mentre exercia en una escola de primària, va començar a les nits, com a voluntari, en unes classes d'alfabetització promogudes per l'Associació de Veïns de Salt (sorgida arran de l'annexió del municipi a Girona l'any 1975, del qual s'independitzaria el 3 de març de 1983 gràcies a la comesa dels veïns i de les entitats locals).

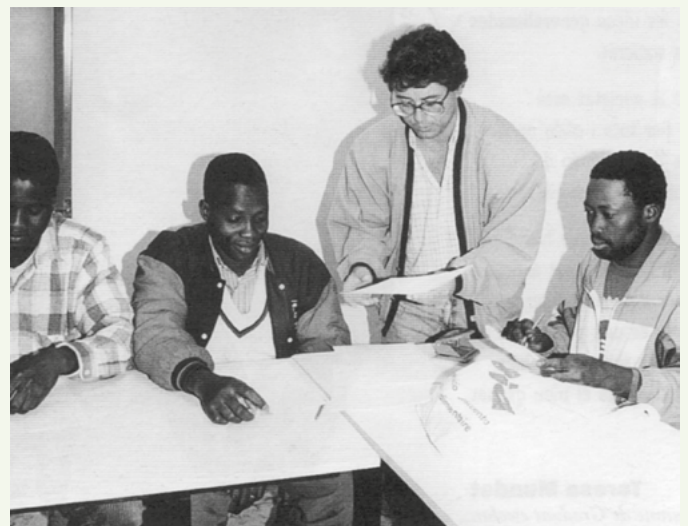
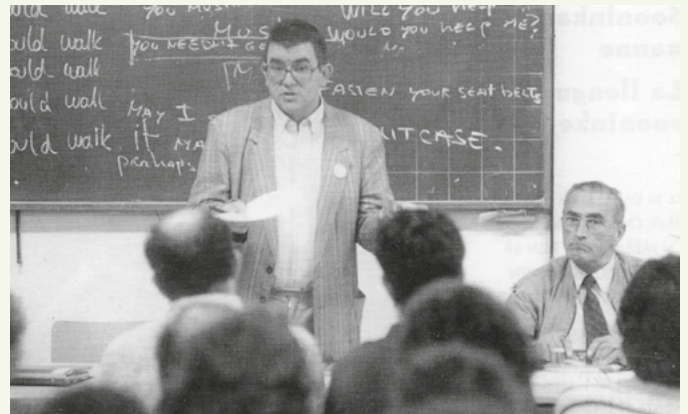
Deu anys després (febrer de 1986), el llavors conseller d'Ensenyament, en l'acte de celebració del desè aniversari, va anunciar la creació d'un centre públic d'adults a Salt. Al cap de tres anys —Decret 232/1989, de 28 d'agost (DOGC núm. 1204)— es creà definitivament amb el nom de Centre Públic de Formació Permanent d'Adults La Cooperativa, ubicat al carrer Major de Salt.

Posteriorment, la Resolució del 4 de gener de 1994 (DOGC núm. 1845) disposà un canvi de nom i d'ubicació del centre, que passà a dir-se Centre de Formació d'Adults Les Bernardes de Salt, ubicat al carrer Sant Dionís, lloc on es troba actualment.

Va ser el primer centre públic d'educació d'adults de les comarques gironines i obrí el camí de la creació de l'actual xarxa d'escoles públiques d'adults.

Sebas Parra en fou nomenat director. Tot un referent: activista educatiu, creador i dinamitzador d'infinitat de projectes vinculats a l'educació de les persones adultes i a la comunitat, i propagador de la doctrina de Paulo Freire, pedagog brasiler.

L'any 2006 va dimitir de les seves funcions per intenses desavinences amb l'administració. Dissortada-

ment, morí l'any 2022, després d'haver deixat una profunda empremta en l'educació popular.

El curs 1986-1987, una vegada més després de vèncer multitud d'obstacles, s'iniciaren les classes de preparació de les proves d'accés a la universitat, una experiència pionera arreu de Catalunya.

El 1988 el Departament de Benestar Social va assumir les competències d'educació d'adults i el 2004 aquestes es van retornar al Departament d'Ensenyament.

Arran de la creació del centre, al llarg del curs 1989-1990 es va elaborar un ambiciós projecte educatiu que hauria de marcar una nova etapa.

Entre els anys 2002 i 2005, com a resposta a l'arribada d'una forta immigració procedent de diversos països que canvià el perfil de les persones assistents fins al moment (majoritàriament dones procedents de les diverses onades d'immigració espanyola), neix, a proposta de l'escola d'adults, el Pla Local de Formació "Fem un Salt Solidari", fruit de la col·laboració entre el Departament de Benestar Social de la Generalitat, l'Ajuntament de Salt i la UdG.

Aquest pla pretenia desenvolupar iniciatives al territori de manera integral i participativa per fer possible que les persones adultes puguin aprendre al llarg de tota la vida i augmentar les opcions de benestar de la població saltenca.

A dia d'avui, des dels seus inicis l'any 1976, per l'escola hi han passat molts milers de persones d'unes vuitanta nacionalitats i amb més de cent idiomes diferents.

S'hi ofereixen cursos de llengües (català, castellà, anglès i francès), informàtica (COMPETIC), formació instrumental, educació secundària (GES) i cursos de preparació per a les proves d'accés a cicles de grau superior i a la universitat per a majors de 25 anys.

Manté el seu caràcter social establint estrets vincles amb la comunitat, tot integrant-se dins

del sistema educatiu oficial (professorat funcionari, nivells i currículums determinats, titulacions homologades...). Però, malauradament, encara no ha pogut aconseguir un edifici propi amb prou espai per realitzar la seva activitat en condicions òptimes. Curs rere curs, l'escola pateix una inacabable peregrinació.

Amb molt d'esforç, l'Escola d'Adults de Salt ha esdevingut un exemple a seguir en la formació de persones adultes. Un centre d'acollida i integració que contribueix a combatre la desigualtat i posa en valor les diferències. Com li agradava dir al company Sebas, "capaç de transformar les dificultats en possibilitats".

Totes les persones que en algun moment de les nostres vides hi hem participat (alumnes, mestres, personal de PAS, voluntaris, col·laboradors, entitats, associacions, sindicats, universitats, pràcticums...) ens hem de felicitar per haver aconseguit mig segle de vida.

Desitgem que pugui continuar contribuint durant molts més anys a facilitar que totes les persones adultes siguin membres actius de la nostra societat, fent-la més humana, participativa i sostenible, més enllà del reciclatge professional. Així mateix, cal vetllar pel dret i el deure de conèixer la nostra llengua com a instrument indispensable per cohesionar-nos, enfortint els vincles afectius amb l'entorn que ens envolta.

Per molts més anys!

CFA Les Bernardes - Salt

50 ANYS DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT

El 20 de novembre de 2025 va fer 50 anys que va morir el dictador Franco, però no així el franquisme i els franquistes, que encara avui perduren i que cada vegada més es fan presents entre nosaltres, sense complexos.

No obstant això, aquell dia de l'any 1975, els ciutadans vam celebrar la fi del dictador i dels quaranta anys de dictadura a què ens van sotmetre des del cop d'estat de 1936 contra la Segona República. La gent tenia ganes de canvi, de respirar aire nou, de poder parlar i opinar sense por, militar als sindicats i als partits polítics, a les associacions de veïns i veïnes, escoltar les cançons i llegir els llibres que estaven prohibits.

Aquestes ganes de renovació de tot tipus —eleccions als ajuntaments, nous programes de formació de mestres, renovació dels programes escolars, la nova sanitat amb la construcció dels CAP, posar en marxa els serveis socials...— eren ben vives, i l'educació de persones adultes fou un dels exemples d'aquesta eufòria i necessitat.

El 1976 a tot l'Estat espanyol hi havia un 12 % d'analfabets (no sabien llegir ni escriure, i les dones eren les més perjudicades). En temps de la República, del 1931 al 1937, l'índex d'analfabetisme es va reduir fins a un 7,2%. La dictadura l'havia fet créixer, i aquesta era la seva voluntat, ja que sabia que amb analfabets no era possible la democràcia, cosa que un cartell de la Coordinadora d'Escoles d'Adults va recordar a les portes de les primeres eleccions de l'any 1977. Un altre cartell que surt de les Escoles d'Adults de Salt i Girona recorda que a Catalunya hi havia 300.000 analfabets, xifra que surt després d'estudiar els censos dels ajuntaments de les principals ciutats i viles de Catalunya.

Les escoles populars d'adults a Catalunya neixen a partir de l'any

1976 a l'Hospitalet, a la Mina... però a Salt i a Girona també. Més tard, ja amb els ajuntaments democràtics i fruit del treball de l'escola de Salt i Girona, amb els alcaldes dels pobles més grans de la província, amb la Diputació de Girona i amb la cap de serveis del Departament d'Ensenyament, Irene Rigau, es van obrir escoles a Sant Feliu de Guíxols, Palafrugell, Blanes, Olot, Ripoll i Figueres.

L'Escola Popular d'Adults de Salt neix a l'Associació de Veïns, a petició de la vocalia de dones. Una associació de veïns i veïnes molt combativa, ja que lluitava per recuperar el propi ajuntament, perquè l'any 1974 el govern franquista de Madrid el va annexionar a Girona, igual que ho va fer amb Sarrià. La mobilització permanent del poble (vila) de Salt va aconseguir la seva independència el dia 3 de març de 1979.

L'Escola d'Adults era també amb el poble i les seves reivindicacions, ja que era el poble qui l'havia demanada i creada i qui havia aconseguit un mestre al *Ministerio de Educación del Estado español*.

La primera ubicació fou al local de l'Associació de Veïns, als baixos del passatge Sagrada Família, prop de l'actual Ajuntament.

La demanda de formació va anar creixent i es van fer servir les classes de l'escola dels Maristes, que havien marxat de Salt. Aquesta escola és ara l'edifici de l'Ajuntament que coneixem.

L'any 1978 l'escola es trasllada al Veïnat, al carrer Major 78, on hi havia la cooperativa de consum i centre cultural de les treballadores i treballadors de les fàbriques tèxtils, sobretot la de la Coma Cros.

L'escola ja té nom: La Cooperativa «Escola d'Adults de Salt La Cooperativa», nom que no es va poder conservar malgrat les protestes, ja que amb el trasllat l'any 1994 a l'actual emplaçament, la directora general de Formació d'Adults va imposar el nom de Bernardes, en memòria del convent de monges que hi havia en temps passats. Ben cert que aquestes senyores no van tenir cap incidència en el poble ni el poble sabia què feien ni qui eren.

Es va decidir, però, que la revista de l'escola es digués *La Cooperativa*, i encara es diu així en memòria de l'Escola d'Adults.

L'escola era nocturna en la major part, i els horaris anaven distribuïts en funció dels torns de la fàbrica tèxtil de la Coma Cros, ja que la majoria de les usuàries i usuaris eren treballadors de la fàbrica. Eren moments en què els exigien el certificat d'estudis i, més tard, el graduat escolar, quan moltes d'aquestes persones amb prou feines havien trepitjat l'escola de petites, sobretot les que havien arribat a Salt des d'Andalusia, Múrcia o Extremadura. Allà la repressió franquista va ser molt dura, i pel que fa a l'afusellament i la depuració de mestres va ser dels llocs on n'hi va haver més. Molts dels seus pobles quedaren sense escola.

L'Escola d'Adults de Salt va començar amb un mestre, en Sebas Parra, que era manxec i que, amb l'ajuda de voluntàries i voluntaris de Salt i amb l'Associació de Veïns, van anar fent més gran el projecte. Noms com el de la Carme Carbó, el d'en Miquel Berga, el de l'Àngela Mollera, en Guillem

Terribas amb la seva passió pel cinema —que tant ens va ajudar amb les ciències socials— o l'Associació de Naturalistes amb les passejades per les Deveses amb les ciències naturals, són alguns d'ells.

En Sebas Parra serà l'ànima de l'educació d'adults, no solament a Salt exercint com a director fins a la seva jubilació, sinó com a referent a les comarques de Girona, als Països Catalans, a l'Estat espanyol i a Llatinoamèrica, on hi ha una Universitat Camperola que porta el seu nom.

És per la seva lluita i implicació amb l'educació de persones adultes que el projecte de l'Escola de Salt estarà lligat als moviments socials, a les diferents associacions i a iniciatives d'acollida i formació per a les persones nouvingudes, i sempre amb diàleg amb el poble. L'Ajuntament de Salt li va concedir l'any 1990 el premi 3 de març, premi que cada any concedeix a persones, entitats i associacions que s'han destacat per la feina en pro de la comunitat. Així és com el 2001 també l'Escola d'Adults va ser reconeguda amb aquest premi. També rep el premi Mestres 68 per la seva tasca pedagògica i trajectòria en defensa de l'educació pública i popular, entre altres mencions. En Sebas té una àmplia bibliografia i escrits publicats sobre l'educació de persones adultes i l'educació en general.

Teníem clar —i ho continuem pensant— que les escoles d'adults han d'estar al costat del poble, atentes als canvis socials, i això ens obliga a la creació de materials pedagògics lligats a l'entorn i al moment històric i social.

Crèiem que la coordinació de les diferents escoles era fonamental per a l'intercanvi de projectes, de reflexions i de materials escolars. Es va crear una extensió del SEPT (Servei d'Educació Permanent dels Treballadors), que tenia la seu central a Barcelona. Era un centre de documentació on hi havia documents de la UNESCO en matèria d'educació permanent arreu del món, així com experiències més properes de França

i d'Itàlia i llibres que havien estat prohibits per la dictadura franquista, com les lectures del pedagog Paulo Freire, el pedagog per excel·lència i guia de l'educació de les persones adultes. I així vam dissenyar la nostra pròpia formació com a professionals amb l'ajuda de les universitats.

Al llarg d'aquests 50 anys hem tingut la satisfacció d'estar al servei de les persones que ens demanaven formació, ja sigui per tenir el certificat d'estudis bàsics, el graduat escolar, per superar les proves per entrar a la universitat o per aprendre una llengua. Però també moltes frustracions i moltes desavinences, conflictes ideològics i metodològics amb l'Administració central i amb la de la Generalitat, ja que aquestes entenen l'educació de persones adultes com una continuació o recuperació d'una escolarització no acabada, quan l'educació d'adults va també en la línia d'una educació crítica i dialògica i no només de continguts escolars.

Lluites com la d'aconseguir més mestres per assumir les demandes de formació o espais més amplis encara avui són vigents, així com reclamar que en els estudis de mestre es parli d'una educació d'adults com a especificitat.

Tornant a l'Escola de Salt, ha estat, per a mi i per a molts i moltes mestres, una escola de formació i de vivències, de descobrir que l'educació no és neutra i que no només eduquem per superar títols, que ha d'estar al servei dels més desvalguts, que hem de ser crítics amb el que està passant dia a dia, amb les seves causes i conseqüències, i ajudar les persones amb qui compartim aprenentatges a descobrir-ho. Hem après que, si volem canvis, ens els hem de guanyar amb mobilitzacions i fins i tot assumint reprimendes de l'Administració. El mestre Sebas Parra en va ser un exemple; malgrat això, no va perdre mai l'esperança.

Podria explicar-vos més anècdotes, però ho deixo aquí.

Sí, ho deixo aquí... però abans d'acabar deixeu-me explicar-vos un somni que vaig tenir quan, des de l'Escola d'Adults, la Maria em fa arribar un correu i em demana que escrigui sobre els 50 anys.

Aquí va el somni: vaig somniar que la direcció de l'Escola d'Adults de Salt acordava i prenia la decisió de canviar el nom del centre i posar-li el nom de: CFA Escola d'Adults de Salt Sebas Parra. I que ho proposava al claustre de professors, i ho aprovaven per unanimitat; i ho traslladaven al Consell Escolar del centre i també era aprovat per unanimitat; i ho traslladaven al Consell Escolar Municipal i era aprovat per unanimitat; i que un diumenge al matí les autoritats del centre, les autoritats municipals, associacions, amics i amigues, mestres de les escoles i dels instituts posàvem la nova placa on deia:

CFA Escola d'Adults de Salt Sebas Parra.

I em vaig despertar dient-me: hem fet justícia a la memòria d'en Sebas Parra i als 50 anys d'Escola Popular de Persones Adultes de Salt, i a totes les persones i entitats que van lluitar i lluiten per millorar la convivència i el benestar del poble (de la vila de Salt).

De tot cor,

Joan Colomer i Ribas

Mestre de l'Escola d'Adults de Salt des de 1982 fins al gener de 2017

TOTS ELS CAMINS PORTEN A SALT

Fa uns dies l'Escola d'Adults de Salt em va convidar a donar dues conferències, matí i tarda, als seus alumnes. Fou un dels actes que l'Escola d'Adults porta a terme per commemorar el seu 50è aniversari. El resultat fou molt gratificant per la participació i l'atenció dels alumnes, que amb un català excel·lent em comunicaven els seus anhels. Fills de Salt i de famílies que, vingudes de tot arreu, són els nous catalans, manllevant la frase que Francesc Candel usava per als nouvinguts dels anys seixanta del segle xx.

La proximitat de Girona ha exercit una gran influència sobre Salt. Quan la capital ha estat assetjada, el poble de Salt ha estat ocupat per l'invasor; i quan a Girona s'han creat nous llocs de treball, molts treballadors —per raons d'economia i d'espai— s'han instal·lat a Salt. En la Guerra dels Segadors, els voltants del poble foren escenari de l'encontre dels pagesos revoltats contra els terços de Juan de Arce. L'any 1809, el general García Conde aconseguí introduir per la banda de Salt un comboi per ajudar Girona, aleshores assetjada pels francesos.

Les tensions socials, paral·leles a la industrialització, es manifestaren aviat a Salt i facilitaren el desenvolupament de tendències polítiques avançades que es contraposaven als interessos agraris que personalitzava el marquès de Camps. El 1919 Sebastià Clara organitzà un nucli important d'anarcosindicalisme, amb el seu Floreal, que publicava *Despertar* i animava el sindicat únic. En aquests anys es publicaven també altres periòdics, uns de caràcter republicà, com *El Libertador*

(1913), i, per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, que predominà durant la Segona República, *El Poble de Salt* (1930).

Aleshores hi havia a Salt algunes cooperatives de consum. El Gremi de Pagesos estigué vinculat a l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre i guardà fidelitat al marquès de Camps, el primer contribuent del poble i un dels homes de la Lliga. El fet més remarcable i polèmic en temps moderns va ser l'annexió a Girona. Això es produí el 1974, després d'una resistència que passà pel Tribunal Suprem, la sentència del qual resultà negativa per als interessos del poble. Amb la democràcia, el 1979, Salt recuperà una part molt petita d'autonomia amb la creació d'un consell municipal, i per un decret de la Generalitat del 1983 va aconseguir la segregació de Girona.

Moltes han estat les onades migratòries, però tres han estat les més importants. Al segle xvii són els francesos, especialment els del sud, que emigren a Catalunya; al primer terç del segle xx, i als anys seixanta, venen de tota la península, especialment del sud; i a finals de segle, i

especialment a començaments del segle xxi, arriben de tot el món.

El percentatge de població estrangera baixa lleugerament des de 2019 i és del 40,12 %. El Marroc, Hondures i Gàmbia són els tres països que aporten més població estrangera a Salt.

L'última actualització del nombre d'habitants de Salt, que data de l'1 de gener d'aquest any, arriba fins als 35.370 habitants, procedents de 89 nacionalitats diferents. Aquestes xifres es van aprovar en el ple de dilluns. Salt és un municipi que es caracteritza per la seva diversitat cultural des de fa molts anys, i la xifra de població estrangera és molt elevada, enfilant-se fins al 40,12 % en aquesta última actualització. La resta, el 59,88 %, és de nacionalitat espanyola.

No és casualitat que aquest 50è aniversari hagi coincidit amb el de la mort de Franco, el dictador que durant anys i panys va convertir l'estat on es troba el nostre país en un país a Europa. Entre els interessos de la classe dirigent corrupta que governava no hi havia l'educació, i encara menys la dels treballadors, persones adultes que, per a ells, només servien com a mà d'obra barata. Serà en la transició a la democràcia que es crea l'Escola d'Adults de Salt. I en aquests cinquanta anys

el millor han estat els alumnes i els professors, i el pitjor, les dificultats per ser reconeguda i finançada com cal pels poders públics.

De tots els seus mestres —no tindria espai per posar tots els seus noms— reivindico, com a persona i símbol, Sebas Parra, pedagog i lluitador (l'ordre dels factors no altera el producte), que va representar per a tots els de la meua generació el camí a seguir com a professors. Un camí ple d'empatia i d'amor pels qui, amb sacrifici, venen a estudiar en aquestes aules per aconseguir una segona oportunitat.

Cinquanta anys: una maduresa plena de joventut que omple les aules. En queden molts més per fer. Perquè sempre caldrà construir un món millor. L'educació per si sola no pot canviar el món, però a les seves aules viuen i aprenen els qui, de ben segur, el canviaran.

Els camins diversos que porten a Salt marquen el camí. Sense oportunitats no hi ha igualtat; sense superar les dificultats, la democràcia es mor; sense esperança, no es fa camí. No deixem sola l'escola: acompanyem-la tots els anys per venir, fent de la nostra llengua, la catalana, vehicle de present i de futur. Venim de molts llocs, però som un sol poble: de Salt i de Catalunya. Sempre que l'escola em necessiti, estaré al seu costat.

Joan Olòriz Serra

L'EDUCACIÓ D'ADULTS, UNA BONICA EXPERIÈNCIA

La meua iniciació al món de l'educació de les persones adultes va ser per atzar, quan estava estudiant magisteri i vam fer un treball sobre l'alfabetització.

En aquell moment s'estava gestant una experiència social/educativa a les Pedreres i Font de la Pólvara que va culminar amb l'elaboració de la cartilla *Para ser un poco más libres* (1981). Un material creat per la mestra Concepció Furcarà (la Furqui) i il·lustrat per l'artista Vicente Huedo, que segueix la metodologia del pedagog brasiler Paulo Freire, consistent a formar paraules significatives a partir de la combinació de

síl·labes de paraules generadores que permetin reflexionar i originar un diàleg enriquidor que desperti la consciència crítica del grup.

Vam visitar la classe de la Furqui i vaig quedar impressionada, allò sí que era aprenentatge; es respirava respecte, entrega, passió, comprensió, afecte... molt lluny d'un model d'organització formal. Un ensenyament basat en la vivència, l'experiència de cadascú, l'estimació, la curiositat... no un acte merament mecànic.

Hi vaig arribar que desconeixia absolutament el món de l'educació de les persones adultes; als estudis de magisteri no s'explicava. En realitat, encara a dia d'avui, no és un crèdit obligatori dins el pla d'estudis. I ves per on, en vaig sortir engrescada. Quina gran descoberta!

En acabar els estudis vaig tenir l'oportunitat d'entrar al projecte d'escola catalana a l'EPA (Educació de Persones Adultes) que s'iniciava a diferents barris de Girona fruit d'un conveni entre l'Ajuntament i el Departament de Cultura, coordinat per l'Escola d'Adults de Salt (1982). Vaig treballar als barris de can Gilbert del Pla, Vilarroja i Tialà/Germans Sàbat. Una pràctica que em va seduir.

Vaig tenir la sort de poder aprendre del millor mestre, en Sebas Parra, i això em va motivar a apuntar-me a les llistes d'ensenyament per a mestres de les escoles d'adults recentment fundades.

El curs 83/84 em van cridar per a ocupar una plaça creada a Blanes i cap allà que vaig anar. Va ser una època molt maca, érem tots molts joves i il·lusionats, tot estava per fer i ens hi vam entregar en cos i ànima; tindria infinitat d'anècdotes per explicar.

Hi vaig estar 17 anys fins que a l'any 2000, per motius familiars, em vaig traslladar a l'Escola d'Adults de Salt.

En arribar, la direcció em va nomenar coordinadora de l'àrea de Parti-

cipació, des d'on es proposà, amb motiu del 25è aniversari de l'escola, elaborar una revista. D'aquí neix *La Cooperativa*, la revista que teniu a les mans.

En aquesta escola hi vaig estar 18 anys més, fins la meva jubilació. En total 37 anys. Qui m'ho havia de dir, tota la meua vida dedicada a l'educació de persones adultes!

En tot aquest temps, la conjuntura social, política i econòmica ha canviat moltíssim, i també l'escola.

En els últims anys el sistema educatiu ha anat assumint una lògica més mercantilista: hi ha competència entre escoles. Avaluació basada en resultats quantitius més que no pas en processos d'aprenentatge significatius. Excés de burocràcia que obliga a dedicar més temps a tasques administratives que pedagògiques. Manca de confiança en el personal docent. Ràtios elevades i incorporació contínua de matrícula viva que dificulten l'atenció a l'alumnat d'origen molt divers (multicultural). Tendència a moure's per eslògans que simplifiquen realitats complicades. Projecció de modernitat o innovació que no respon a les necessitats reals de l'alumnat ni dels mestres, modes que fan perdre el sentit del que és essencial, on sovint "l'aparença" substitueix la reflexió. Instal·lació de la cultura de la immediatesa: resultats ràpids sense procés d'aprenentatge profund. Eliminació de reptes perquè tot sigui més fàcil i lúdic. Pèrdua de l'autoritat simbòlica, confonent la igualtat amb la manca de límits.

Sense oblidar la intervenció d'altres factors com la sobresaturació de pantalles i la crisi de valors...

L'educació no només es pot tractar com un sistema complex on intervenen diferents elements: presupostos, inspecció, auditories, màrqueting, metodologies... amb rendibilitat futura, sinó i sobretot, com un bé públic orientat a formar l'esperit crític i el desenvolupament humà i social. És la millor inversió

en el futur d'una societat plural, justa i avançada.

A tot aquest panorama cal afegir-hi que l'educació d'adults sempre ha estat la ventafocs del sistema. Com diu la dita, "és igual per a naps que per a cols". De fet, en algun moment s'ha posat en qüestió a quin departament havia de pertànyer. Durant setze anys (des del 1988 fins al 2004) va dependre de la Conselleria de Benestar Social, amb caràcter més assistencial i política més social que educativa.

Tanmateix, el meu balanç final ha estat molt positiu. Hi ha hagut moments que m'han fet molt feliç. No hi ha satisfacció més gran que trobar-te antics alumnes que t'expliquin orgullosos i agraits com els va canviar la vida el seu pas per l'escola.

I d'altres, perquè no dir-ho, que ho hagués engegat tot a rodar. Però així és la vida, i si tornés a començar ho tornaria a triar, perquè del que sí estic ben segura és que aquesta experiència m'ha enriquit enormement com a persona, no només ha estat el meu *modus vivendi*.

Llarga vida a les escoles d'adults i moltes felicitats a Les Bernardes de Salt pel seu 50è aniversari. Sempre endavant!

Montse Garcia Peitivi (Piti)
Mestra jubilada

RECORDS DE 20 ANYS DE FEINA AL CFA LES BERNARDES

He treballat al CFA Les Bernardes durant 20 cursos consecutius: des de l'inici del curs 2003-2004 fins al final del curs 2022-2023 en què vaig jubilar-me. Em vaig incorporar a l'educació d'adults just un curs abans, quan vaig treballar a Figueres al CFA Maria Verdaguer. Principalment, he estat treballant com a professor d'ensenyament secundari fent classes de matemàtiques i ciències de la naturalesa al GES o als alumnes que volen accedir a un cicle formatiu.

Durant aquest període de 20 anys, el centre ha anat canviant i en general s'ha anat obrint i diversificant. Almenys aquestes són les meves sensacions i vivències personals.

Dels primers temps recordo aquella sala gran (que recordo fosca) on hi havia la secretaria del centre, on es feia la matrícula i on treballàvem els professors, a vegades gairebé buida i en altres moments plena de gent, molts d'ells fumant, i com s'anava carregant l'aire de veus i de fum. També recordo que entràvem al centre des de l'hotel d'entitats que hi ha al costat, tot i que aquesta forma d'entrada es va clausurar al cap de pocs mesos de la meva incor-

poració al centre. També recordo les reunions de professors de cada divendres en què es tractaven més que res temes ideològics i d'estratègia. Es volia popularitzar la formació amb voluntaris i amb el suport econòmic de les administracions, tot i que aquestes no ho van acceptar. Amb el temps això va portar a la dimissió de la direcció el 2006 i a la seva substitució, cosa que no s'esperaven. De fet, s'ho van prendre com un "cop d'estat", quan, de fet, el que va succeir, és que havien perdut el suport majoritari del claustre de professors/es. Aquest canvi en la direcció va portar a canviar els usos d'alguns espais; va desaparèixer aquella "aula gran", en Toni es va incorporar al centre i es va habilitar un espai prop de l'entrada per a la secretaria i la direcció. A més, un temps abans, l'administració havia prohibit fumar en tots els espais dels centres educatius.

Un altre canvi que hi ha hagut és que en els meus primers anys a l'escola encara hi havia força alumnat autòcton als cursos GES, mentre que progressivament va anar augmentant l'alumnat estranger o d'origen estranger (progenitors estrangers).

A partir del 2020, molt del professorat del centre ha anat canviant de forma significativa degut, en bona part, a la jubilació de molts dels seus professors/es. En alguns casos ens hem (o s'han) acomiadat d'aquestes persones fent un viatge cultural i de lleure a Lisboa i, després, a Nàpols, dels que tinc un gran i bon record. La nostra jubilació ha comportat la incorporació d'un professorat més jove i amb renovats aires en qui confiem i amb qui assegurem la tasca educativa al servei del poble de Salt i dels pobles del seu voltant en els propers anys.

Endavant! Sou molt bona gent i us desitjo el millor!

Christian Papió Perdigó

LA MEVA EXPERIÈNCIA AL CFA LES BERNARDES

Vaig estar a l'Escola d'Adults de Salt uns 12 anys, però en tres etapes diferents entre els anys 2003 i 2021. El que més recordo és la gent: els i les companyes i alumnes.

Dels companys i companyes recordo molta diversitat en la manera de fer i de caràcters, però sempre treballant amb respecte i bona entesa. Hi havia el més seriós, el que sempre feia broma, el que sempre estava disposat a anar a fer un cafè, el que sempre estava treballant, el que necessitava el seu espai, el que sempre donava conversa, etc. De tots ells i elles em queden records i, fins i tot, amistats que encara duren.

Pel que fa als alumnes, recordo encara més la diversitat: podies trobar des de nois/es de 16 anys fins a dones de 70 o més, catalans o d'altres països, amb ganes d'aprendre o no tant, amb experiències de tots colors, que treballaven i arribaven a classe cansats o els que buscaven a l'escola una manera d'obrir-se nous camins en el món laboral, o un espai per socialitzar i integrar-se i/o sortir de l'entorn familiar.

Personalment, va ser una segona casa per la quantitat d'hores passades i perquè va ser l'escola d'adults on vaig estar més anys. També perquè com a persona, mentre treballava en aquesta escola, vaig viure alguns dels moments de la meua vida més feliços i alegres però també els més durs i complicats.

A nivell professional, recordo el primer any que havíem de fer classes de català totalment orals a nouvinguts i era tot un repte mantenir l'atenció i la dinàmica de la classe amb alumnes que començaven a parlar el català i sense el suport de fotocòpies o llibre. Anys posteriors em va tocar anar a l'escola de la Farga a fer classes de català a un nivell més avançat i aquí l'anècdota és que teníem els alumnes adults

asseguts a les cadires petites dels alumnes de 5è i 6è, però tot i que la comoditat no era fantàstica hi havia ganes d'aprendre català escrit i oral, i passar una bona estona. També tinc un bon record dels grups que anomenàvem afectuosament «de les iaies», grups de dones vingudes feia moltíssims anys d'Andalusia o d'altres parts d'Espanya i que no havien pogut anar a l'escola de petites i ho feien ara que estaven jubilades. Venien amb ganes d'aprendre a llegir, escriure i a fer una mica de matemàtiques que els ajudaven en el seu dia a dia. Per altra banda, recordo el boom de demanda dels grups d'accés a grau superior i que durant bastants cursos vam tenir 2 grups al matí i 2 al vespre.

I no oblidem la part més lúdica de la vivència a l'escola: berenars de final de trimestre a la classe amb menjars típics d'arreu del món, festes interculturals a final de curs amb música, sortides amb el grup classe al mercat o als carrers de Salt per treballar vocabulari en català en directe, o passejades per viure el dia de Sant Jordi. També algunes excursions per fer trobades d'escoles d'adults. Recordo la que vam fer a Olot, la de Banyoles; activitats que donaven a alguns alumnes l'oportunitat de sortir de Salt i del seu entorn habitual.

També hi havia un període que recordo important a l'escola d'adults: les inscripcions. Deixant de banda el caos que es podia generar aquells dies per les cues interminables, hi havia moments molt bonics i especials perquè com a mestra podies fer d'orientadora i ajudar a encaminar la vida d'aquella persona que entrava per la porta amb nervis, potser amb certa vergonya, incertesa, buscant alguna cosa que els faltava; i quan s'asseia davant teu i et preguntava i t'explicava els seus dubtes i aconseguies trobar

dins l'escola el curs més idoni per ell o ella era fantàstic, perquè se n'anava amb la il·lusió als ulls, amb l'esperança que potser la seva vida començaria a fer un tomb... El més bonic de tot, però, venia anys després quan per casualitat et trobaves un/a exalumne/a i t'explicava que havia aconseguit formar-se a nivell professional, que tenia feina i a vegades fins i tot estava cursant estudis universitaris; o els casos que havien començat el primer nivell de català i ara ja el parlaven amb molta fluïdesa i seguien estudiant.

Per anar acabant, vull recordar la majoria d'alumnes que sortien de la classe dient «gràcies», una paraula senzilla i bonica a través de la qual mostraven el seu agraïment per l'oportunitat d'aprendre com a persona adulta, d'obrir-se a noves oportunitats o estudis.

Des d'aquí, jo també dono les gràcies a tots els companys/es per tot el que em van ensenyar, el que vam compartir i el que vam aprendre junts. També gràcies a tots els alumnes, dones i homes d'aquí i de molts llocs del món, per tots els records que queden en mi i de tot el que vaig aprendre d'elles i ells.

Finalment, només em falta reivindicar que s'hauria de donar més visibilitat a les ESCOLES D'ADULTS perquè s'hi fa una GRAN feina.

Isabel Madrenas

UN CAMÍ QUE EM VA PORTAR A L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT

La meua etapa a l'Escola d'Adults de Salt va durar catorze anys, fins que em vaig jubilar ara fa quatre anys. Però, en realitat, el camí que em va portar fins a aquesta escola havia començat molt abans i a molts quilòmetres de distància.

Durant deu anys vaig viure a Califòrnia, on vaig desenvolupar la meua activitat professional en contextos educatius marcadament multiculturals. Aquella experiència em va permetre treballar amb alumnes de procedències molt diverses, especialment en l'ensenyament de segones llengües. Paralelament, vaig tenir l'oportunitat de fer estudis en universitats americanes centrats tant en la didàctica de l'ensenyament de la segona llengua com en l'impacte sociològic i psicològic que pot tenir per a una persona el fet d'emigrar i començar una nova vida en un país diferent.

Aquells estudis i l'experiència directa amb estudiants immigrants em van fer entendre fins a quin punt aquests factors poden influir en el procés d'aprenentatge d'una nova llengua: la inseguretad inici-

al, la necessitat d'integració, la reconstrucció de la pròpia identitat i, alhora, la gran capacitat de superació que moltes persones demostren en aquestes situacions.

Quan vaig tornar aquí, tenia molt clar que volia continuar treballant en un entorn educatiu que reflectís aquesta realitat humana i social. Per això vaig escollir l'Escola d'Adults de Salt. El perfil de l'escola, la diversitat de l'alumnat i la seva funció dins la comunitat encaixaven plenament amb l'experiència que havia adquirit durant aquells anys a Califòrnia.

Des del primer moment vaig sentir que era el lloc adequat. Les aules de l'escola eren un espai viu, ple d'històries personals i de trajectòries migratòries. Aquell entorn em permetia aplicar tot allò que havia après i, al mateix temps, continuar aprenent cada dia dels mateixos alumnes.

D'aquí ja no em vaig moure fins al moment de la jubilació. Amb el pas dels anys vaig confirmar una vegada i una altra que havia pres la decisió correcta. La naturalesa d'aquesta escola, oberta, diversa i

humana, s'ajustava perfectament a les meves aptituds i a la manera com entenia l'educació.

Avui, en el 50è aniversari de l'Escola d'Adults de Salt, recordo aquella etapa amb un profund agraïment. Per a mi va ser molt més que un lloc de treball: va ser un espai on l'experiència acumulada al llarg dels anys trobava sentit cada dia a l'aula, en el contacte amb les persones i en la convicció compartida que l'educació pot obrir camins i transformar vides.

CARLES DIEGO

Professor de Català i Anglès

MOLT AGRAÏDA

Durant els darrers sis cursos de la meua vida laboral com a mestra he estat al CFA Les Bernardes de Salt.

Hi vaig arribar després de molts anys treballant en diferents escoles d'educació primària però, pensant, pensant, resulta que la meua primera feina cobrant com a mestra també va ser amb adults. Anava a un parell de pobles a fer classes d'anglès a gent gran i ja recordo que vaig connectar molt bé amb l'alumnat,

que era molt variat: des de gent que es dedicava a ser pagès, mecànics o mestresses de casa, a gent que es dedicava al sector vinícola. Era el curs 1987-1988.

El CFA Les Bernardes ha estat un lloc de treball on hi he estat molt bé. Amb l'alumnat, ensenyant i aprenent, perquè la nostra feina és un continu aprenentatge: m'han obert la mirada a altres cultures i maneres de fer, i jo he intentat que l'apre-

nentatge de la lectura i l'escriptura fos amè i enriquidor.

I amb els meus companys i companyes sempre m'hi he sentit molt a gust, ajudant-nos en el dia a dia i tirant endavant nous projectes.

Estic molt agraïda i a reveure ben aviat.

Magda Campistol
Mestra

PER MOLTS ANYS!

Quan celebrem un aniversari, és habitual dir «per molts anys!». L'Escola d'Adults Les Bernardes de Salt està d'aniversari: **50 anys d'aposta ferma pel món educatiu.**

És un honor poder-vos dir per molts anys i desitjar llarga vida a aquest projecte educatiu que, a Salt, va molt més enllà de les aules. És un compromís amb les persones, un espai que contribueix a la cohesió social i a la convivència.

Salt és un municipi que actualment arriba quasi als 35.000 habitants. Una gran part dels seus veïns i veïnes provenen de diferents llocs del món, i això fa que la nostra vila tingui una riquesa cultural enorme.

L'Escola d'Adults Les Bernardes ha estat —i continua sent— una garantia d'integració per a totes aquestes persones. Quan camino pel meu barri (el barri Centre), és habitual veure veïns i veïnes amb una carpeta sota el braç: **la carpeta que el**

centre ens regala quan ens inscrivim a algun dels molts cursos que ofereix. Aquestes carpetes són un record per a molts de nosaltres; jo les guardo amb orgull.

Us vull donar les gràcies. Per mi, aquestes carpetes són un regal meravellós. Vaig arribar a Salt fa més de 40 anys amb una formació de grau mitjà i amb la inquietud de continuar aprenent.

Aquí va començar la meua relació amb l'escola: vaig poder preparar l'accés a la universitat, una formació que em va permetre cursar un grau a la Facultat de Dret de Girona. Més endavant vaig ampliar els meus coneixements informàtics i, actualment, continuo vinculada a vosaltres amb les classes d'anglès.

No em cansaré mai de donar-vos les gràcies. Sou **professionals amb majúscules**, i formeu part de la meua vida i de la de tants i tants saltencs i saltencques.

També sé que aquest camí no ha estat fàcil. Heu superat obstacles, heu demostrat resiliència i heu mantingut uns valors que han consolidat l'Escola d'Adults de Salt com un centre referent, ple d'humanitat. Un orgull per a molts, i especialment per a mi. Moltes, moltes gràcies.

Acabo com he començat: **«Per molts anys! Happy birthday!»**

Francesca Terrón

L'ESCOLA D'ADULTS: EL CAMÍ PER REPENDRE ELS ESTUDIS

Tornar a estudiar com a persona adulta no sempre és una decisió fàcil, però en el meu cas ha sigut una de les experiències més importants i positives de la meua vida. El meu camí formatiu va començar a l'Escola d'Adults Les Bernardes, i pas a pas m'ha permès recuperar la confiança en mi mateixa, reprendre uns estudis inacabats i construir un futur amb més oportunitats. Vaig començar a estudiar durant el curs 2021-2022 a l'Escola d'Adults de Salt. Aquell primer contacte amb el món educatiu després de molts anys va ser clau per a mi.

Vull agrair sincerament a tot l'equip de l'escola i al conjunt del professorat el seu compromís i dedicació, que fan possible que persones adultes, com jo, puguin reprendre els estudis i seguir creixent personalment i professionalment.

La confiança i l'acompanyament que ofereixen són elements clau per mantenir la motivació. Em van ajudar a veure les meves capacitats i em van fer entendre que realment era possible continuar formant-me.

En aquell primer any vaig cursar català i anglès. Vaig començar estudiant català simplement perquè m'agrada i volia parlar-lo amb seguretat, sense imaginar que aquest pas em motivaria tant. A través del català no només vaig millorar la llengua, sinó que també vaig recuperar l'hàbit d'estudi i les ganes d'aprendre. Sense adonar-me'n, estava reprenent una formació que havia quedat incompleta durant la meua adolescència.

El curs 2022-2023 vaig decidir fer un pas més endavant i inscriure'm al curs d'accés a grau mitjà. Va ser un any una mica exigent, que va requerir esforç, constància i compromís, però gràcies al suport rebut i a la motivació acumulada vaig aconseguir superar-lo. Aquest assoliment em va permetre iniciar una nova etapa educativa a l'Institut Narcís Xifra, on vaig començar el grau mitjà de Farmàcia i Parafarmàcia.

Aquest cicle formatiu té una durada de dos anys, que en el meu cas va correspondre als cursos 2023-2024

i 2024-2025. Va ser una etapa intensa i molt enriquidora. Durant aquest període vaig adquirir coneixements teòrics i pràctics relacionats amb el sector de la salut, els medicaments i l'atenció al públic, entre altres. Després d'aquests dos anys de dedicació i esforç, puc dir que ja soc tècnica en Farmàcia i Parafarmàcia, i això m'ha ajudat a definir millor el meu futur laboral, un assoliment que ha estat possible gràcies a la constància i al suport rebut al llarg del camí.

Actualment, durant el curs 2025-2026, he tornat una altra vegada a l'Escola d'Adults de Salt Les Bernardes, on estic cursant Anglès 2. Continuar formant-me és una decisió conscient, ja que considero que l'aprenentatge constant, especialment de llengües, és una eina clau per ampliar oportunitats i seguir creixent.

Mirant enrere, puc afirmar que començar a estudiar a l'Escola d'Adults de Salt va ser el primer pas d'un camí de superació personal. Aquesta experiència demostra que mai no és tard per aprendre, que l'educació pot transformar vides i que, amb suport i confiança, és possible reprendre somnis que un dia van quedar aparcats.

Karen Yessenia Larios
Exalumna

SEGUIR ENDAVANT

L'any 2019 vaig decidir fer un curs pont per accedir a un grau superior a l'Escola d'Adults Les Bernardes.

Un cop va començar el curs recordo que m'agradava molt venir. Vaig fer-hi amics, anàvem tots junts a l'hora del pati. Recordo que va ser un any molt important per a mi, ja que venia de l'Institut de Besençó, on gairebé tot el professorat no em va encoratjar gens a continuar estimant els estudis i em va enfonsar, mentre que el professorat que després vaig tenir aquí sempre em va animar a seguir endavant. Quan vaig assolir el meu objectiu, aprovar el curs, em va saber molt de greu haver de marxar de l'escola, però havia de seguir el meu camí. Durant dos anys vaig deixar l'escola perquè amb el grau superior que cursava tenia molta feina. Quan vaig haver aprovat el grau superior d'Integració Social, tenia clar que volia tornar al CFA Les Bernardes una altra vegada, com a alumna, a fer algun curs que l'escola oferís.

Em vaig apuntar a COMPETIC 2 i l'any següent a COMPETIC 3. Alhora estava estudiant Filologia Catalana i el que tenia clar era que volia venir a fer les pràctiques a l'escola. Aquesta era la meua gran il·lusió i el dia 27 de març de l'any 2025 em van fer el millor regal d'aniversari: començar a fer pràctiques a Les Bernardes en el grup de Català 1.

Aquest any, torno a fer pràctiques en un altre grup i la veritat és que és una experiència molt bonica i molt enriquidora.

Sempre que entro a l'escola recordo la noia de 18 anys que va entrar-hi per primera vegada amb una por terrible però que des del primer dia hi va gaudir de les classes.

Estic molt agraïda de l'acolliment que em van fer a l'escola per animar-me a tirar endavant i, el més important de tot, per fer-me sentir que estudiar no és un patiment constant.

Durant aquests anys que hi vaig estar estudiant vaig rebre respecte,

ajuda quan la necessitava i les classes les trobava molt divertides.

Ara que m'heu donat l'oportunitat de veure-ho des de l'altre costat, espero poder ajudar els i les alumnes com em vau ajudar a mi i espero transmetre'ls tot el respecte i l'acompanyament que jo vaig rebre quan vaig ser-ne una alumna, i que és el mateix que estic rebent ara com a practicant.

Mar Buch
Exalumna

50 ANYS I 20 AMB VOSALTRES

En primer lloc, vull felicitar l'escola per la bona feina feta al llarg de tots aquests anys. Em fa especial il·lusió veure les meves professores d'informàtica a l'equip directiu: l'Ester com a directora i la Maria com a cap d'estudis. No me les hauria imaginat mai al despatx.

També m'agradaria donar l'enhorabona a tot el professorat, tant a l'actual com als professors que ja estan jubilats. És gràcies a tots ells que l'Escola d'Adults ha funcionat i continua funcionant. Cinquanta anys són molts anys, i tant els alumnes antics com els actuals podem veure com celebren aquest aniversari. Jo, com a mínim, espero que en pugueu celebrar cinquanta més; és a dir, arribar als cent anys com a mínim.

Dit tot això, em presento. Em dic Georgina Teixidó i la meua trajectòria a l'escola va començar quan era molt jove. Era una noieta d'uns 20 anys i ara, aquest any, en faig 40 ro-

dons. Sembla que només faci quatre dies que us conec, però ja han passat vint anys.

Vaig començar a trepitjar l'escola preparant la prova d'accés a grau superior, i de professores en vaig tenir tres: la Isabel, que ens feia català i castellà (a l'hora de fer la mitja part m'agafava 30 minuts en comptes de 10 per anar a veure l'Elisa); l'Elisa Berloso, que ens feia matemàtiques (els dijous fèiem repàs de mates, però em sembla que en comptes de repassar xafardejàvem de les nostres coses); i,

per últim, anglès, que ens el feia la Montse Pont (un anglès molt polit, i pobre de nosaltres que féssim cap desastre a l'hora de fer redaccions).

Al cap de dos anys, com que les trobava a faltar, vaig decidir que volia fer informàtica. Primer em vaig inscriure a Competic 1 i vaig tenir la Maria Granell. Els ordinadors estaven de cara a la paret i, de tant en tant, agafàvem torticoli, crec. Quan vaig fer Competic 2, ens passava el mateix: continuàvem mirant la paret. Aquell any vaig tenir l'Ester. Després de 2n vaig fer 3r, i quin luxe! Els ordinadors ja no miraven cap a la paret. Però no només feia informàtica, sinó que també em vaig enredar i vaig fer anglès alhora.

Amb en Miquel, el professor d'anglès, tinc dues anècdotes molt bones. Un dia jugàvem al *penjat* i havia de dir la lletra "i" en anglès. Com que no me'n recordava de com es deia, vaig exclamar: "ai!", volent dir que no me'n recordava del nom de la lle-

tra... i resulta que és així com es pronuncia en anglès. Me n'he recordat sempre més. L'altra anècdota és que vaig ensenyar un llibre que m'havia firmat una professora a en Miquel. Al llibre hi deia: "És molt interessant fins a la pàgina x", i resulta que en aquella pàgina s'acabava el llibre, per tant tot el llibre era interessant.

I l'última profe que vaig tenir va ser la Fàtima. El primer dia de classe ens va ensenyar com es diu hola en francès, i jo, el segon dia, el tercer, el quart... en comptes de dir *bonjour* deia "hello teacher". Ella em deia que m'havia equivocat, que ja podia agafar les coses i marxar i jo no li feia gens de cas. Encara avui no sé com és que no s'enfadava amb mi, la veritat.

D'anècdotes, com veieu, n'hi ha un munt. El dia a dia de l'escola no és només seure a classe, fer exercicis i escoltar. El dia a dia és parlar amb la gent, aprendre dels professors/es, però també dels companys/es, conèixer gent que potser t'acompanyarà tota la vida i, riure, riure molt.

Georgina Teixidó
Exalumna

UNA HISTÒRIA DE CAMINS, SILENCIS I DIGNITAT

Vaig néixer en un petit poble del Marroc. Allà hi ha les meves arrels, la meva llengua, la meva cultura i els primers records de la meva vida. Quan penso en el meu poble, no penso només en les dificultats, sinó en les persones: famílies, nens i nenes amb somnis, amb ganes de viure, com a qualsevol altre lloc del món.

Vaig néixer en una família humil. La vida no ens ho va posar fàcil. Amb només dotze anys ja treballava. No perquè fos fort ni perquè ho volgués, sinó perquè era necessari. Quan ets tan jove i has d'assumir responsabilitats d'adult, alguna cosa dins teu canvia per sempre. Aprens a resistir abans fins i tot d'aprendre a somiar.

Amb els anys va arribar una decisió molt difícil: marxar del meu país. No vaig marxar perquè no l'estimés, sinó perquè volia viure. Emigrar no és una aventura, és una necessitat quan el futur sembla tancat. Marxes amb por, però també amb esperança. Deixes enrere la família, la llengua i els records, i t'emportes només una cosa: el desig de tenir una vida millor.

El meu camí va passar per Líbia, on vaig estar quatre mesos. Líbia no és només un país de pas; és un lloc on moltes persones emigrants perden

la llibertat i, algunes, la vida. Quan arribes allà, deixes de ser una persona amb nom. Et converteixes en un número, en algú sense drets.

Vaig estar tancat en un lloc sense llibertat. No podies decidir quan sortir, quan menjar ni quan dormir. La gana era constant, i la por també. Allà les persones lluiten per un tros de pa, no perquè siguin dolentes, sinó perquè la necessitat extrema t'empeny a fer coses que mai hauries imaginat. Vaig veure persones tractades com mercaderia, venudes i oblidades. Hi ha experiències que no et marxen mai del cap. Líbia em va ensenyar què significa sentir-te completament sol, lluny de casa, sense ningú que et protegeixi. Tot i així, em vaig aixecar cada dia. Resistir era l'únic que em quedava.

Després de tot això, vaig arribar a Europa, i finalment a Girona.

L'arribada no va ser fàcil. No entenia l'idioma, no coneixia ningú i no tenia feina. Em vaig sentir profundament sol. Vaig passar gana i vaig dormir al carrer. Quan veus passar la gent i ningú et mira, et sents invisible. Hi va haver moments en què el dolor era tan gran que només volia dormir i no despertar-me. No perquè no volgués viure, sinó perquè viure així feia molt de mal.

Però un dia algú em va mirar de veritat. Es deia **Maite** i era educadora social. No em va mirar amb llàstima, sinó amb humanitat. Em va tractar com si fos el seu fill. En aquell moment vaig entendre una cosa molt important: quan dues persones volen entendre's de veritat, ho aconsegueixen. Jo gairebé no parlava l'idioma, i ella feia un esforç immens per comprendre'm a través de les mirades, dels silencis i dels gestos.

Més endavant, la vida em va portar a conèixer en **Pablo**. Amb ell vaig començar ensenyant-li la meva llengua materna, però aquell aprenentatge compartit es va transformar en una relació molt profunda, una relació de pare i fill. En **Pablo** em va presentar la seva dona, la **Cristina**, una dona amb un cor immens, valenta i generosa. En lloc d'allunyar-se de la meva història, es van apropar encara més.

Em van oferir quedar-me a casa seva durant uns mesos mentre marxaven de viatge. Quan van tornar, em van sorprendre d'una manera que mai oblidaré: ja no em van deixar marxar. Em van dir que formava part de la família.

Amb ells vaig conèixer els seus fills: **l'Oriol**, el **Biel**, **l'Adrià** i **l'Andreu**. Des del primer moment em van acollir amb naturalitat. Jugaven amb mi, reien i em feien sentir un més. Amb el temps, el vincle amb ells s'ha fet molt fort. També els avis, la **Marisa** i en **Quim**, han tingut un paper molt important en la persona que soc avui. Gràcies a totes aquestes persones vaig aprendre que la família no sempre és la que neix amb tu, sinó la que t'acull, et cuida i et fa sentir a casa.

A poc a poc, les coses van començar a anar bé. Vaig fer amics, vaig

recuperar la confiança, vaig tornar a sentir alegria. Vaig trobar motivació, vaig aprendre nous idiomes i vaig començar a sentir que també tenia un lloc aquí.

En aquest procés, estudiar al **CFA Les Bernardes** va ser molt important per a mi. Em vaig sentir respectat per tothom i els companys em van votar com a delegat de l'alumnat, fet que em va fer sentir valorat i part activa de l'escola. Els professors i professores no em veien com "el noi migrant", sinó com una persona amb capacitats i futur. Les classes em van ajudar a millorar la llengua i a creure que jo també podia construir un projecte de vida digne. **Tot això va ser clau per tornar a confiar en l'educació com a eina de llibertat.**

Després de cinc anys, vaig tornar al meu país. Tornes sent la mateixa persona, però alhora ja no ho ets. Emigrar et canvia per sempre. Ja no ets d'un sol lloc: tens el cor dividit entre dues terres, dues realitats, dues versions de tu mateix.

Avui explico la meua història no per provocar llàstima, sinó per demanar empatia. Darrere de cada persona migrant hi ha una història que no es veu: hi ha dolor, hi ha força i hi ha dignitat. Ningú deixa casa seva si no és perquè no li queda cap altra opció.

Si aquest relat serveix perquè algú miri una persona migrant amb més respecte, aleshores tot el que he viscut haurà tingut sentit.

Driss Akajji
Exalumne

EDUCACIÓ D'ADULTS: TEIXINT COMPLICITATS

Els alumnes de Català 1 Tarda hem anat a veure l'exposició *Educació d'adults: teixint complicitats*. Aquesta exposició ha estat preparada pel Nucli Paulo Freire de la UdG per tal de commemorar el 50è aniversari de l'educació d'adults a les comarques gironines.

Ens ha agradat visitar aquesta exposició perquè hem après moltes coses:

- Les primeres experiències d'educació d'adults a les comarques gironines van començar fa 50 anys a Salt i les Pedreres (Girona).
- L'educació d'adults a les comarques gironines es proposa des de llavors educar per erradicar l'analfabetisme.
- Sebas Parra va ser el primer director de l'Escola d'Adults de Salt.
- El pedagog Paulo Freire va néixer al Brasil i la seva pedagogia de l'alliberament va inspirar l'educació d'adults.
- Hi ha una foto de Donald Trump a l'exposició. Aquesta foto ens fa adonar que l'educació ens ajudarà a tenir un esperit crític i deixar de ser analfabets polítics.
- Encara hi ha molts llocs al món amb un alt índex d'analfabetisme, com Àfrica, Àsia i Llatinoamèrica.
- L'educació d'adults és molt important per reduir l'analfabetisme al món.

CATALÀ 1 TARDA

CONCURS DE PORTADA

La portada d'aquesta edició de *La Cooperativa* és especialment significativa ja que no es tracta d'un número qual-sevol de la revista, sinó de l'edició que commemora el **50è aniversari del CFA Les Bernardes**.

Per aquest motiu, calia que la portada reflectís el mig segle de la nostra escola i, a més a més, tot allò que hi ha al darrere d'aquesta celebració. En el concurs, hi han participat tres persones que, amb les seves propostes, han contribuït a donar forma a aquesta edició tan especial de la revista. Volem aprofitar per agrair sincerament als participants la seva implicació i creativitat.

Després de valorar els treballs presentats, el jurat ha decidit escollir com a guanyador a Albert Deulofeu, alumne de CAS. Des d'aquí volem felicitar-lo per haver dissenyat la portada que donarà cara a l'edició de *La Cooperativa* d'aquest curs.

Equip redactor

ALBERT DEULOFEU
CAS

NAJAT BEKOUR
CASTELLANO 2 MAÑANA

NASSIRA EL MESSAOUDI,
CASTELLANO 2 MAÑANA

UNES “VEUS DE SALT” AMB UN SOMRIURE MOLT ESPECIAL

Com cada any, l'Escola d'Adults participa en l'organització del certamen de poesia i música *Les Veus de Salt*. El dijous 18 de desembre no en va ser l'excepció.

A les 20 h ens vam plantar al Canal professorat i alumnat amb la il·lusió d'escoltar diferents veus del nostre poble, gaudir de les poesies de diferents països i vibrar amb la música dels petits interludis entre recitals.

Aquest any, però, tot l'esdeveniment cobrava un caire especial, teníem ganes de veure l'Agnès, la nostra “profe” més alegre, divertida i vital, recitar una poesia. El text que va haver de llegir, segurament, no és el més encertat per a una persona tan lliure i dinàmica com ella, però, malgrat això, va saber posar-hi aquell *savoir faire* que només té ella i regalar-nos un dels seus somriures que, val a dir-ho, curen qualsevol ànima.

En finalitzar l'acte, li vam dedicar un aplaudiment gegant: l'Agnès se'ns ha jubilat i des de Les Veus de Salt se li va fer un petit homenatge. Els seus companys de l'escola, però, vam voler continuar celebrant aquest gran dia anant a sopar plegats i, val a dir-ho, rient moltíssim tots junts.

Agnès, saps que enyorem el teu riure descontrolat, escoltar les teves aventures, gaudir dels relats dels teus viatges, meravellar-nos davant la teva manera de veure la vida,... et trobem a faltar tota, tota tu.

Felicitats, Agnès!

A viure!

MARIA GRANELL

LA NOSTRA PROFESSORA, L'AGNÈS

Els alumnes de CAS no vam arribar a conèixer gaire l'Agnès, però la seva gran energia i personalitat ens va deixar empremta. És una persona que demostra afecte cap als altres i es va interessar molt per nosaltres, tot sabent que el seu camí com a professora estava arribant al final.

CAS

QUARANTA EN FA QUE EN TINC 2
(Cançó per l'Agnès)

Quaranta en fa que'n tinc 20.

60 i encara tinc força,

Jo no tinc l'ànima morta,

i em sento bullir la sang.

Ara que em sento capaç

de cantar si un altre canta.

Avui que encara tinc veu

i encara puc creure en déus (Déu)...

Vull cantar a les pedres, la terra, l'aigua,

al blat i al camí, que vaig trepitjant.

A la nit, al cel, a aquest mar tan nostre,

i al vent que al matí ve a besar-me el
rostre.

Vull alçar la veu, per una tempesta,

per un raig de sol,

o pel rossinyol

que ha de cantar al vespre.

Quaranta en fa que'n tinc 20.

60 i encara tinc força,

Jo no tinc l'ànima morta,

i em sento bullir la sang.

Quaranta en fa que'n tinc 20

avui que el cor se m'embala,

per concloure una etapa

i amb molt futur per davant!

Adaptació i arranjaments: Diana Sastre

GRÀCIES PER TOT AGNÈS

Després de molts anys dedicats a l'ensenyament, la nostra estimada professora de català es jubila. Durant tot aquest temps, no només ens ha ensenyat gramàtica, ortografia o literatura, sinó que també ens ha transmès l'amor per la llengua catalana i per la cultura.

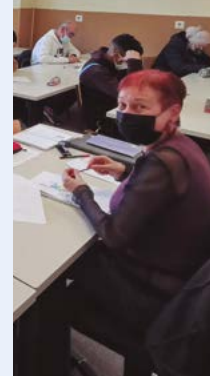
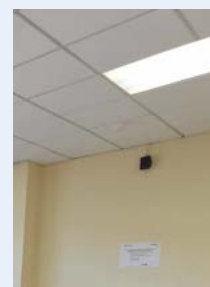
A les seves classes sempre hi havia paciència, dedicació i moltes ganes d'ajudar-nos a aprendre. També alguna estirada d'orelles. Gràcies a ella hem descobert llibres com *El mecanoscrit*, poetes catalans i, sobretot, la importància d'estimar el català.

Sobretot, recordarem la seva manera d'ensenyar: amb passió. Ha deixat una empremta molt especial en tots els alumnes del GES.

Ara comença una nova etapa plena de temps per gaudir, descansar i fer tot allò que vulguis: viatjar i viure mil i una aventures.

Moltes gràcies per tots aquests anys i per tot el que ens has ensenyat. Et desitgem una jubilació molt feliç!

Alumnat de GES

ENS INTERESSA PARTICIPAR I MILLORAR LA NOSTRA ESCOLA

Aquest curs hem renovat els membres del Consell de Centre. El Consell de Centre és l'òrgan de l'escola que representa tota la comunitat educativa.

El dia 23 de novembre vam fer les votacions dels representants dels alumnes. L'urna va passar per totes les classes i grups perquè tothom pogués votar. Va ser un dia important, perquè vam demostrar que ens interessa participar i millorar la nostra escola.

Alumna de CATALÀ A1

LA MEVA EXPERIÈNCIA COM A MEMBRE DEL CONSELL ESCOLAR

Formar part del Consell Escolar com a membre és, per a mi, una experiència molt positiva i enriquidora. M'agrada poder participar activament en un espai on la transparència en el funcionament d'un centre públic és real i visible. Crec que és molt important que les institucions públiques funcionin amb claredat, i el Consell és un bon exemple d'això.

La tasca de supervisió que fem els membres permet veure de primera mà com es gestionen els comptes, quins projectes s'estan duent a terme, què es pot millorar i quines són les previsions de futur. Si hi ha algun aspecte que no acaba de funcionar, es pot parlar amb tranquil·litat i buscar alternatives. També és molt valuós poder estar en contacte amb la resta de membres, inclosos els representants polítics del municipi i tot l'equip directiu del centre, perquè això ajuda a entendre millor totes les decisions que es prenen i a estar ben informats.

Tot i que és un espai formal, el funcionament és molt natural i proper. Les reunions es desenvolupen amb fluïdesa, es poden compartir opinions amb llibertat i hi ha un ambient que facilita el diàleg i la comprensió entre totes les parts. Això fa que, malgrat el caràcter oficial del Consell, l'experiència sigui còmoda i humana.

Personalment, considero que el valor democràtic i de transparència del Consell Escolar és imprescindible i exemplar. Em sento satisfeta de poder formar-ne part i crec que és molt necessari que projectes i institucions públiques mantinguin aquest esperit obert, responsable i compromès amb la comunitat.

Melany Paredes - ENGLISH 2

PROJECTE: A SALT DIEM BON DIA TOT EL DIA!

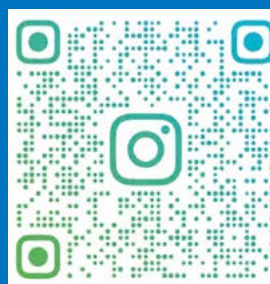

A principis d'aquest segons trimestre, des de l'Ajuntament de Salt se'ns demana col·laboració per tal de millorar la imatge de Salt i trencar amb possibles perjudicis envers la ciutat i els seus ciutadans. Per això, volen crear una campanya que, amb l'eslògan que diu: «A Salt diem bon dia tot el dia!», ajudi a aconseguir l'objectiu.

Per aquest motiu des del CFA Les Bernardes hem realitzat un petit vídeo i una falca publicitària amb els alumnes de GES 2 matí. Concretament, es tracta d'una gravació amb el telèfon mòbil on es pot apreciar com una alumna del centre fa el seu trajecte diari fins a la classe saludant i donant o rebent mostres de bona educació durant aquest itinerari.

A més, també hem utilitzat aquesta mateixa idea per crear una falca publicitària de ràdio que, posteriorment, hem difós a través de les nostres xarxes socials i hem fet arribar a diferents entitats i organitzacions de la ciutat.

GES 2 MATÍ

PROJECTE: PARLEM CATALÀ!

Aquest curs 2025-2026 hem iniciat un projecte compartit entre un grup d'alumnes de català nivell A1 del CFA Les Bernardes i els usuaris de l'Espai Nosaltres de Salt.

L'objectiu és que ambdues entitats puguin oferir una experiència vivencial i enriquidora que afavoreixi la coneixença, la pràctica del català, les relacions socials i l'ús de les noves tecnologies.

Per aconseguir els objectius esmentats anteriorment hem iniciat una sèrie d'intercanvis a distància (a través de gravacions d'àudio i/o enregistraments per telèfon mòbil).

El projecte es desenvolupa de la següent manera:

• 1r intercanvi (durant el primer trimestre)

Enregistrament per mòbil d'una breu presentació personal (nom, cognom, edat, procedència, residència, adreça, estat civil,...) i una breu descripció dels gustos i preferències personals (el que m'agrada, el que no m'agrada, el que prefereixo,...). Després, a través del correu electrònic de la tutora del grup i de la responsable de l'Espai Nosaltres s'ha facilitat l'intercanvi lingüístic a distància.

• 2n intercanvi (durant el segon trimestre)

Enregistrament d'un petit vídeo o d'una gravació de veu que parla de la família i dels hàbits quotidians (les rutines diàries)... i, de nou, es comparteix a través del correu electrònic produint-se així el segon intercanvi lingüístic.

• 3r i últim intercanvi (tercer trimestre)

Trobada presencial amb tots els participants del projecte per tal de posar en pràctica tot el que hem après durant el curs, conèixer les persones amb qui ens hem intercanviat missatges durant tot el curs i gaudir d'un berenar de cloenda mentre parlem en català.

CATALÀ 1 MATÍ

EXPLIQUEM FAULES A LA FARGA

Aquest és un projecte compartit entre, d'una banda, els alumnes de GES 1 del CFA Les Bernardes de Salt que realitzen l'assignatura de Comprensió i expressió escrita, i, de l'altra, els alumnes de tercer de primària de l'escola La Farga de Salt.

Es tracta que ambdues entitats puguin oferir una experiència vivencial i enriquidora que afavoreixi la co-neixença, el gust per la lectura, les relacions socials i la reflexió en valors que ofereixen les faules.

Desenvolupament de l'activitat

Durant les tres primeres setmanes de novembre ens vam dedicar a les faules.

Concretament vam treballar:

- Què és una faula?
- Lectura de diverses faules:
 - *El corb i la guineu*
 - *La pantera i els pastors*
 - *El lleó i l'os*
 - *La guineu i el raïm*
 - *La cigala i la formiga*
 - *La llebre i la tortuga*
 - *Coneguem Jean de la Fontaine i Les faules d'Isop*
- Recerca de faules d'arreu del món per part dels alumnes

Així doncs, un cop treballades les faules proposades anteriorment els alumnes de l'escola d'adults van triar 3 relats per explicar-los als dos grups de tercer de primària de l'escola La Farga.

A més, el dimecres dia 12 de novembre es va enregistrar l'activitat a la ràdio de l'escola. Els alumnes van explicar la proposta i van llegir les faules.

Finalment, els dies 27 de novembre i 4 de desembre els alumnes de GES 1 del matí van anar a visitar les classes de tercer del CEIP La Farga.

Valoració de l'activitat

Per una banda, hi ha la valoració subjectiva de la mestra. Per l'altra, la valoració dels alumnes del CFA Les Bernardes i, per últim la valoració que ens va arribar de l'escola (alumnes i docents de la Farga).

Val a dir que totes han estat molt positives i creiem que pot ser interessant fer més col·laboracions en un futur.

Finalment, us deixem una fotografia com a record d'aquesta activitat.

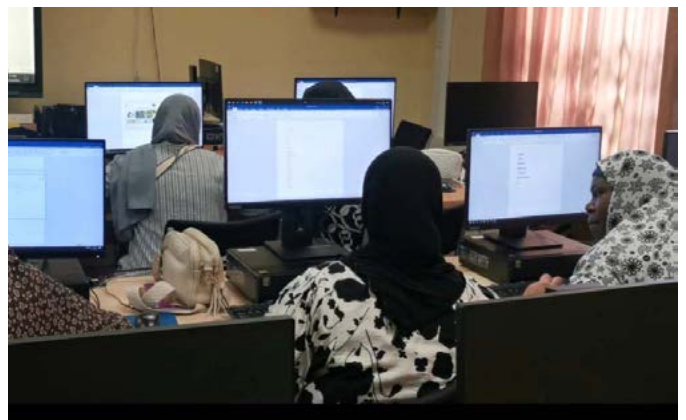
GES 1 MATÍ

CONNECTATS AMB L'APRENTATGE

Els alumnes d'alfabetització de nivell Biennal 2 matí, fem una hora setmanal a l'aula d'informàtica per reforçar i repassar els continguts que hem anat treballant a classe. Aquest espai ens permet practicar d'una manera diferent i més dinàmica, utilitzant eines digitals que ens ajuden a consolidar la lectura, l'escriptura i altres aprenentatges bàsics.

Aquesta estona a l'aula d'informàtica és molt ben rebuda pels alumnes, que hi participen amb interès i motivació. A més, al llarg del curs s'ha pogut observar clarament el seu progrés: des dels primers dies fins ara, l'evolució en l'aprenentatge és molt notable. Aquesta pràctica setmanal contribueix a reforçar la confiança dels alumnes i a continuar avançant en el seu procés d'aprenentatge.

BIENNAL 2 MATÍ

EL FLAMENCO LLEGA A LOS ALUMNOS

El pasado 17 de octubre fuimos con un grupo de alumnos de castellano A2 al Auditori de Girona para asistir a un concierto de Estrella Morente, una de las grandes voces del flamenco actual.

Para todos fue una experiencia muy especial, ya que pudimos escuchar en directo a una artista de gran prestigio. Durante el concierto, Estrella Morente interpretó diferentes cantes flamencos con una voz llena de emoción y fuerza, acompañada por su tío, un gran guitarrista, ambos crearon una atmósfera muy intensa y auténtica.

La salida cultural fue también una oportunidad para compartir un momento diferente fuera del aula, conocer mejor la cultura flamenca y disfrutar juntos de la música en un espacio tan emblemático como el

Auditori de Girona. Fue una actividad muy enriquecedora y una experiencia que todos recordaremos con mucho entusiasmo.

CASTELLANO 2 NOCHE

UN ESPAI DE RESPOSTES PER AL NOSTRE FUTUR

El passat **26 de febrer**, els alumnes més joves de l'escola que participem a l'Espai Jove vam viure una experiència molt enriquidora fora del centre.

L'Espai Jove és un punt de trobada que es duu a terme cada dimarts i dijous de 4 a 5 de la tarda. És un espai pensat per als alumnes més joves, on podem parlar obertament sobre tot allò que ens preocupa o ens interessa, compartir inquietuds i rebre orientació de cara al futur. També és un moment per resoldre dubtes del dia a dia i sentir-nos escoltats en un ambient de confiança.

Amb aquest esperit, el dijous 26 de febrer vam sortir de l'escola per visitar l'Estació Jove de Salt, el punt d'informació juvenil que l'Ajuntament de Salt posa al servei dels joves de la ciutat per oferir suport i assessorament en àmbits molt diversos.

Durant la visita ens van explicar com s'organitzen, quins serveis ofereixen i de quina manera ens poden ajudar. Ens van parlar de recursos acadèmics, d'orientació formativa i laboral, i també de serveis relacionats amb la salut, tant emocional com sexual. A més, vam descobrir que l'Estació Jove és també un espai de trobada on els joves poden estudiar, fer deures, imprimir documents, demanar consell o simplement compartir estona amb altres nois i noies.

Abans de la visita, des de l'Espai Jove vam preparar un recull de preguntes que ens inquietaven. Allà ens les van resoldre una per una. Volíem saber, per exemple, quines possibilitats acadèmiques hi ha a Salt —com ara què cal fer per estudiar perruqueria—, si és pos-

sible estudiar només en anglès o combinar estudis i feina. També vam plantejar dubtes sobre salut, com què es pot fer si tens problemes per dormir, o qüestions més pràctiques: si amb el NIE es pot viatjar fora d'Espanya, o quins passos cal seguir per llogar un pis.

Va ser una sortida molt profitosa que ens va permetre conèixer un nou espai de la ciutat pensat per a nosaltres, on podem trobar orientació i suport sempre que ho necessitem. Sens dubte, una experiència que reforça la importància de preguntar, informar-se i saber que no estem sols davant dels nostres dubtes.

Alumnes de l'Espai Jove del CFA Les Bernardes

LAS ESCRITORAS MÁS VENDIDAS, PROTAGONISTAS EN LA CLASE DE CASTELLANO DE FI3

Con motivo de la celebración del 8 de marzo, Día Internacional de la Mujer, el alumnado de FI3 mañana, ha trabajado en la asignatura de castellano una actividad dedicada a conocer la vida y la obra de algunas de las escritoras más importantes de la literatura.

Durante la sesión, los estudiantes investigaron y buscaron en internet breves biografías de diez destacadas autoras que han dejado una huella significativa en la historia de la literatura. A través de esta actividad, el alumnado pudo descubrir no solo sus obras más conocidas, sino también el contexto histórico en el que vivieron y las dificultades que muchas de ellas

tuvieron que superar para desarrollar su carrera literaria.

El objetivo de la actividad ha sido, además de trabajar la comprensión y producción escrita, reflexionar sobre la importancia del papel de la mujer en la cultura y en la literatura a lo largo de la historia.

La actividad ha permitido al alumnado acercarse a referentes femeninos del mundo literario y valorar su contribución al patrimonio cultural, fomentando al mismo tiempo la lectura, la investigación y la conciencia sobre la igualdad.

FI3 MAÑANA

LES ALES DE LA LLIBERTAT

El dia 8 de març és el dia de la dona.

A classe vam escriure el nom de la dona més important de la nostra vida en una ploma.

Ploma a ploma van sortir unes ales, les ales de la llibertat.

BI 2 VESPRE

A LA RECERCA DE NOVES OPORTUNITATS

Em dic Daniela Acosta, soc colombiana i fa dos anys que visc aquí. Vaig venir a la recerca de noves oportunitats, tant personals com professionals.

Quan vaig arribar a Catalunya, el meu propòsit era aprendre català, ja que és la llengua principal d'aquí i, com en tot, quan arribes a un lloc nou, és important submergir-te i adaptar-te a aquesta nova cultura. Per aquest motiu vaig al Centre de Formació d'Adults Les Bernardes. Des del primer moment m'han atès molt bé, tots els mestres tenen qualitat humana i es preocupen per l'estudiant. Ara mateix estic al nivell dos de català, però sé que tinc dificultats a l'hora de parlar. Però llegir i escoltar és més fàcil. Toca continuar estudiant perquè arribi el moment de poder dir que parlo català.

Daniela Acosta Herrera
Alumna de CATALÀ 2 NIT

MÉS SEGURA CADA DIA

Jo faig el curs de català per millorar la gramàtica i la meva pronunciació.

M'agraden molt les classes que són participatives i la professora explica molt bé. Aprenem gramàtica, però també fem activitats per parlar.

El que més m'agrada és com podem practicar situacions reals, com per demanar informació o mantenir una conversa. A més, treballem en grup i això fa que la classe sigui més divertida i interessant.

Gràcies a aquest curs, cada dia em sento més segura quan parlo en català.

Nadia Sannikova
CATALÀ 2 NIT

ENGLISH 1 STUDENTS' THOUGHTS

COS DE L'ARTICLE:

Here is a compilation of some of our English 1 students' thoughts. They attend classes on Tuesdays and Wednesdays afternoon. They are highly motivated and they loved the idea of thinking about a sentence to create this article all together:

"For me, this English course has been a very positive experience. I have been able to share this learning with extraordinary people, but also with genuine warmth." (Cesca)

"We are English students from different cultures, countries, and ages, with a lot of empathy, so we can enjoy ourselves and learn a great deal." (Llum)

"In a class where, in addition to theory and book exercises, we do fun games and activities, it's a very rewarding experience." (Lourdes)

"Even though it's not easy to absorb all the information we're given, we still look forward to coming every Tuesday and Wednesday." (Carles).

"I come to the English classes for personal satisfaction and to achieve a goal." (Mari)

"We are a group of English learners who are connected and fun, with an interest in learning and a positive attitude." (Rosa)

"We are a diversity of cultures who share the same interest: learning the same language, English."

"Adult education is an opportunity to help students achieve their academic goals. This year I was able to be in the English study group with my wonderful and kind teacher, Diana, who motivated us to work actively to learn." (Zahra).

"On life's journey, it is never too late to learn a new language." (Melvin)

With such a wonderful group of students any teacher would find the motivation to teach, share and help to improve their pupils' knowledge of the language. Keep it up!

ENGLISH 1 STUDENTS

WELCOME TO OUR ENGLISH CLASS

We are happy to be students at CFA Les Bernardes. We are English2 students, and we enjoy the lessons very much. We are different people from different countries with one thing in common: we love English.

We would like to share our enthusiasm and invite more students to come to our school. That's why we filmed a short video to promote the English courses at CFA Les Bernardes.

Making the video was so much fun: we distributed roles, wrote the script, performed, and finally completed it.

We are really proud of our video. You can find it on the school's website or through this QR code. Watch us!

ENGLISH 2

LANGUAGE EXCHANGE PROGRAM EXPERIENCE

Hello, it's Abhi and Melany here, sharing our experience of this special program.

Hey! I'm Abhi. When I came to Girona, everything was new for me: a new city, a new language, "*nova cultura*". I started school to learn Catalan, and at the beginning I only knew very basic things — *com presentar-me*, explain what I do every day, say the names of vegetables, tell the time, and make simple sentences. "*Era tot molt nou per mi.*"

One day, my teacher Maria (she is really lovely and very helpful) told me about a language exchange program. She said I would have a partner — *una noia catalana que està aprenent anglès*. I was really excited about it.

When we met for the first time, everything felt very natural. We started talking in English and Catalan, *helping each other*. Ella m'ajuda amb el català, correcting me when I say something wrong. She taught me how to order food in Catalan, and I help her with English pronunciation and new vocabulary.

Since that day, we've spent good times together — having lunch and even dinner. *Hem anat a sopar junts i a passejar per la ciutat*. She has shown me places in Girona that I didn't know before. She has explained traditions, festivals, and daily life here. I have learned not only the language, but also the culture.

For me, this experience is more than just practice — *és una amistat*. I feel more confident learning Catalan now. Before, I was afraid to speak, but now I try more. Sometimes I make mistakes, *però no passa res* — she helps me.

I think a language exchange is one of the best ways to learn. It is real, it is natural, and you connect with a person, not only with a book. *Estic molt agraït per aquesta oportunitat*.

This experience makes me feel like I am truly part of the city. To be honest, there are still many things I need to learn in Catalan, but with Melany and Maria's help, I will improve soon.

Hi! Melany here. I'm happy to share that one of the best experiences I'm having this year is my language exchange. I'm doing it with a young man, and from the first day we had a very good connection. When you connect with someone, everything feels easier and more natural.

At the beginning, I felt a little nervous when I started speaking English, and sometimes I was afraid of making mistakes. However, after a few minutes, I felt more relaxed and comfortable. When we practice together, I notice that words stay in my mind more easily and conversations flow better. Speaking regularly helps me feel more confident and natural.

In my opinion, a language exchange is one of the most effective and natural ways to learn a language. In class, you learn grammar and vocabulary, but in a language exchange you really use the language in real conversations. We talk about our daily lives, cultures, traditions, hobbies, and future plans. I think it's very special when you truly connect with the other person, because learning becomes more fun and meaningful.

For me, this experience is not only about improving my English, but also about sharing time and learning from each other. It is a very positive and enriching experience — it's really fun and enjoyable!

Melany and Abhi
ENGLISH 2 / CATALÀ 1

EL MÒBIL

Partint de l'activitat *Escrivint un text breu sobre el mòbil*, pots explicar què fa la gent amb el mòbil ara i com ho feia abans, pots explicar com es relaciona la gent ara i com es relacionava abans, pots pensar utilitats positives del mòbil i també utilitats que no ho siguin tant.

Autor: José Morales

Com el mòbil ha canviat la vida de la gent

Abans, al meu barri, sempre sortíem a jugar al carrer. Jo i els meus amics passàvem hores jugant a pilota, anant amb la bici o fent carrers. Cridàvem, rèiem molt i a vegades discutíem, però sempre ho arreglàvem. Ningú portava mòbil i no feia falta, perquè només volíem estar junts i divertir-nos.

Ara tot és molt diferent. El mòbil ho ha canviat tot. Quan quedem, molts dels meus amics passen el dia mirant la pantalla. Alguns juguen a jocs del mòbil, d'altres passen l'estona mirant vídeos. I jo penso: abans jugàvem més i era més guai. A vegades em sento una mica sol, encara que estigui amb ells, perquè sembla que parlo i ningú m'escolta.

També és veritat que el mòbil té coses bones. Pots parlar amb gent que està lluny, pots buscar coses per fer els deures i pots fer fotos de moments "xulos". Però crec que a vegades la gent s'oblida de viure el moment i de mirar la gent als ulls.

Jo trobo a faltar quan al barri jugàvem tots sense preocupar-nos del mòbil. Penso que estaria bé que el fessin servir, però sense oblidar-nos dels amics de veritat, perquè jugar al carrer és el que més m'agrada. Espero que algun dia tot torni a ser com abans i puguem jugar junts.

Elourriachi Balaout, Othman - GES 2 MATÍ CATALÀ

El mòbil

Abans, la gent es relacionava més amb els veïns. Recordo que al barri on vivia, a les cinc o sis de la tarda, tots els nens i nenes del barri sortíem a jugar. Els dies d'escola no es jugava, només s'estudiava i es feien els deures, però els caps de setmana i durant les vacances passàvem molt de temps junts fent els deures, i a vegades anàvem a casa d'altres amics o familiars, on ens ajudàvem. Hi havia molts jocs tradicionals com ara l'amagatall, les baldufes, la xarranca o jugar a pilota. Quan va aparèixer el telèfon fix, tot era més tranquil. Jo només volia el telèfon per tenir-lo a les mans. Però no en vaig tenir. Recordo que algunes persones tenien contestador automàtic a casa i si esperaven una trucada, corrien a contestar. Moltes vegades la meva mare deia que no parléssim gaire per no ocupar la línia.

Quan va arribar el mòbil, al principi només servia per trucar i rebre trucades. Ja no calia el telèfon fix ni seure en una cadira a prop de l'aparell. A poc a poc, el mòbil el feia servir

sobretot per parlar amb el meu xicot, perquè vivíem lluny i així ens podíem comunicar cada dia. Avui en dia, el mòbil serveix per a gairebé tot, es poden fer les tasques escolars fàcilment buscant informació a internet, comunicar-se a l'instant amb altres persones i trobar qualsevol informació sense necessitat d'anar a la biblioteca. Així i tot, també ha fet que la gent es relacioni menys en persona i passi més temps davant les pantalles. En conclusió, el mòbil ha canviat molt la manera de viure i de relacionar-nos. Tot i que té molts avantatges, és important fer-ne un ús responsable i no oblidar com es vivia abans, quan les relacions eren més properes.

July Sepulveda - GES 1 NIT CATALÀ

Com ha canviat la meva vida amb el mòbil

El mòbil ha canviat molt la meva vida, encara que de vegades no me n'adono. Recordo que quan era més petit, a casa només teníem el telèfon fix, i si volia parlar amb un amic o amiga, havia d'esperar a arribar a casa. Ara, en canvi, porto el mòbil sempre a sobre i puc comunicar-me amb qui vulgui en qualsevol moment. En el meu dia a dia, el mòbil és una eina molt important. El faig servir per parlar amb la família, enviar missatges als amics, mirar les xarxes socials i organitzar-me. També l'utilitzo per estudiar, buscar informació, consultar el correu i aplicacions que m'ajuden amb les tasques. Abans havia d'anar més sovint a la biblioteca o fer servir només llibres en paper, ara tinc molta més informació a l'abast amb només un clic. El mòbil també m'ha ajudat a mantenir el contacte amb persones que viuen lluny, com els meus pares i la meva xicota. Gràcies a les videotrucades puc veure familiars o amics que no veig sovint. Això em fa sentir més a prop d'ells. A més, faig fotografies de moments importants i els puc guardar com a records. Tot i així, reconec que de vegades passo massa estona mirant la pantalla. Hi ha moments en què podria aprofitar millor el temps o parlar més cara a cara amb la gent que tinc al costat. Per això intento fer-ne un ús responsable i no dependre'n tant. En conclusió, el mòbil ha canviat la meva vida de manera molt positiva, perquè m'ha facilitat la comunicació i l'accés a la informació. Però també he après que és important utilitzar-lo amb equilibri perquè no substitueixi les relacions personals ni altres activitats importants.

José Morales - GES 1 NIT CATALÀ

LA AUDACIA DE APRENDER

Cuando llegué a España vi un muro invisible pero muy grande, la barrera de la lengua, no hablaba ni una palabra de español. La decisión de inscribirme al nivel uno de castellano en la escuela de adultos de Salt era un acto de fe, un salto a lo desconocido. Mis primeros días fueron un desafío constante, una mezcla de frustración y determinación, cada palabra nueva era una victoria pequeña, cada frase comprendida, un escalón subido. He comprendido rápido que en este camino la asistencia y la constancia no son opciones, sino los pilares fundamentales de mi progreso.

Lo que ha transformado mi experiencia es la pedagogía de mi profesor y el estilo innovador de la escuela lejos de la enseñanza tradicional. Aquí vivimos la lengua más allá del libro, nuestro profesor utiliza dinámicas de grupo vibrantes y reales, nosotros simulamos una visita al médico, compras en el mercado o buscar una dirección. Estas prácticas nos obligan a reaccionar en español dando una confianza que ningún ejercicio escrito puede darnos.

En el nivel dos, la escuela ha abierto las puertas de la sala de informática, una herramienta indispensable. Hacemos investigaciones culturales, usamos programas interactivos, vemos vídeos, escuchamos canciones, practicamos la gramática... En definitiva, se crea un espacio donde el español tiene vida.

A ti que te sientes tal vez perdido por el desafío de aprender una lengua en un país nuevo, aquí están mis consejos de mi experiencia:

El primer paso es el más valiente. No dejes que el miedo al fracaso te pare, empezar es ya haber hecho la mitad del camino.

Sé constante, asiste a cada clase, haz tus deberes y repasa, cada hora es importante.

Sumérgete en la cultura, la lengua no es solo gramática. Lee los periódicos locales, mira la tele, escucha la música y vive la lengua.

No tengas miedo a los errores, el error es parte del aprendizaje. Habla, pregunta, equivócate y aprende; tus compañeros y profesores están aquí para ayudarte.

Aprovecha los recursos de la biblioteca o la sala de informática y las excursiones, usa todo lo que la escuela te ofrece.

Más allá de las clases, exploremos el corazón de Cataluña. La escuela no solo enseña una lengua, nos integra en la cultura. Las excursiones son una parte vital, mi visita al museo Dalí de Figueres fue inolvidable. Ver las obras surrealistas y escuchar las explicaciones en español fue

una forma maravillosa de practicar en un contexto real y conectar con la identidad del país.

Una de mis grandes alegrías ha sido descubrir que la escuela es más que un lugar de estudio. Al pasar al nivel dos, he tenido la suerte de encontrar a la mayoría de mis compañeros del nivel uno. No somos solo estudiantes, somos una familia verdadera, nos ayudamos, celebramos los progresos y compartimos nuestra victoria; el ambiente de respeto hace de este centro un refugio seguro e impecable.

Esta escuela es una institución que hace una misión fundamental, nos da las herramientas para no solo comunicar, sino también prosperar.

En resumen, hoy con mi acceso al nivel dos y una nota excelente miro atrás con orgullo y adelante con esperanza, cada esfuerzo ha valido la pena. La escuela me ha dado una voz y una comunidad. Nada es imposible con voluntad, mi aventura solo ha empezado.

**Joseph Christian Ndzie
CASTELLANO 2 MAÑANA**

LA VIDA COM A CASTELLER: QUAN LA CURIOSITAT ET CANVIA LA VIDA

Hi ha una dita en anglès que diu: “*Curiosity killed the cat*” — la curiositat va matar el gat. Normalment s'utilitza amb un sentit negatiu, però en el meu cas la curiositat va tenir just l'efecte contrari. Va ser el principi d'un descobriment cultural extraordinari que no només va canviar la meua manera de veure el món, sinó que també va transformar la meua vida d'una manera que mai hauria imaginat.

Tot va començar un dia del mes de maig de 2023. Estava sortint de l'Ateneu, a l'edifici de la Coma Cros, quan vaig sentir un soroll curiós que venia de la meua dreta. Era un so diferent, ple de veus i d'energia. La curiositat em va empènyer a acostar-m'hi per veure què estava passant. Quan hi vaig arribar, em vaig quedar completament bocabadat.

Davant meu hi havia més d'un centenar de persones treballant juntes per construir una torre humana. Els uns s'enfilaven sobre els altres amb una coordinació sorprenent. Els més forts formaven la base, el fonament del castell, mentre que els més petits pujaven amb agilitat fins a arribar a la part més alta. Era una escena fascinant. Com més m'hi acostava, més captivat em sentia.

Uns dies més tard vaig descobrir que tot aquell món té un llenguatge propi, amb noms i posicions molt específiques dins del castell. Però aquell primer dia només sabia una cosa: volia saber-ne més.

Finalment vaig reunir el coratge i em vaig acostar a una de les persones que hi havia a prop. Amb el meu català encara molt bàsic li vaig preguntar què estava passant. Amb molta paciència i amabilitat em va explicar que es tractava d'un assaig casteller. En notar el meu entusiasme, em va preguntar si m'agradaria provar-ho.

La meua resposta va ser immediata: “*Hell yeah!*” — en anglès, és clar.

Em va explicar els dies i les hores dels assajos, i vaig prometre que hi seria. I així va començar la meua vida com a casteller amb els **Marrecs de Salt**.

Des del primer moment em vaig sentir benvingut. Entrar a la colla no és només començar una activitat; és formar part d'una comunitat. Una de les primeres

experiències és la cerimònia de benvinguda, en què la persona que t'ha presentat al grup t'acompanya fins al local mentre la resta de membres t'aplaudeixen i t'animen. És un moment molt emotiu que et fa sentir part d'una gran família.

Però encara quedava una sorpresa més: els ritus d'iniciació.

Quan la colla actua fora de casa, després de l'actuació els nous membres són cridats al centre del grup. Llavors alguns dels castellers t'agafen i et llancen cap amunt... per tornar-te a agafar abans de tocar a terra. Ho fan diverses vegades. Recordo perfectament el moment en què em va tocar a mi. Amb els meus 125 quilos, em van aixecar i em van llançar ben amunt. Al principi no n'estava gaire convençut, però em van assegurar que no em deixarien caure. Quan finalment em van tornar a posar a terra, em sentia una mica marejat, però també immensament feliç.

D'alguna manera, aquell moment simbolitza la confiança absoluta entre els membres de la colla: ningú no cau sol.

Els assajos poden semblar intimidants per a algú que els veu per primera vegada. Però quan formes part de la pinya, tot canvia. Sents l'adrenalina, la concentració i sobretot la confiança entre companys. És una experiència difícil d'explicar amb paraules; cal viure-la per entendre-la.

El que més m'ha impressionat del món casteller és l'esperit

de comunitat. La cooperació, la solidaritat i el suport mutu són valors que es respiren a cada assaig i a cada actuació. Fins i tot quan les colles visiten altres ciutats per participar en festes majors, és habitual veure membres de diferents colles ajudant-se mútuament per completar els castells.

Aquest és el veritable esperit dels castellers.

També és molt bonic veure com els més petits creixen dins d'aquest ambient. Als locals d'assaig hi ha espais pensats perquè els nens juguin mentre els adults entrenen. Molts d'ells acaben formant part dels castells des de ben petits. Per a moltes famílies, el món casteller és una tradició que passa de generació en generació.

Els viatges per actuar en altres ciutats també formen part de

l'aventura. Els nens canten, riuen i juguen durant el trajecte, mentre els adults comparteixen històries i moments de complicitat. Quan t'ho passes bé, el temps vola.

Costa de creure que ja fa tres anys que formo part dels Marrecs. Gràcies a la colla he pogut conèixer molts llocs que potser no hauria visitat mai: Palafrugell, Granollers, Lleida, Barcelona, Mataró, Vilafranca del Penedès, Perpinyà, Vic, Platja d'Aro, Figueres, Banyoles, Sarrià de Ter, Bescanó i molts altres.

Però més enllà dels llocs, el que realment m'emporto són les persones.

Ser casteller ha estat molt més que una activitat cultural. Ha estat una escola de vida, una manera d'integrar-me, una forma de connectar amb la cultura catalana i, sobretot, una oportunitat

per conèixer gent extraordinària.

“Mentre que ‘massa cuiners espatl·len el brou’ i alguns creuen que ‘menys és més’, també podem reconèixer que la força rau en els nombres. Quan abracem la col·laboració i les perspectives diverses, creem un entorn més ric per a la creativitat i la innovació, demostrant que junts podem aconseguir coses encara més grans.”

Perquè al final, els castells no es construeixen només amb força o tècnica. Es construeixen amb confiança, cooperació i comunitat. I sempre hi ha lloc per a una persona més.

Els castells es fan entre tots. Vine i forma'n part. Som-hi!

**Edward Waymack Inkum
CASTELLANO 2**

APRENDO POR ELLOS

Ser madre de cuatro hijos en un país nuevo es mi trabajo más grande y mi mayor orgullo. Mis días son largos: entre sus deberes, la casa y sus necesidades apenas queda tiempo para mí. Sin embargo, vengo a clase con el corazón lleno de ganas. Estudio español para ser la voz que los defienda y la mano que los guíe en su futuro. A veces, el cansancio me pesa, pero cuando abro mi libro les estoy enseñando que rendirse no es una opción. Mi esfuerzo hoy es la tranquilidad de ellos mañana.

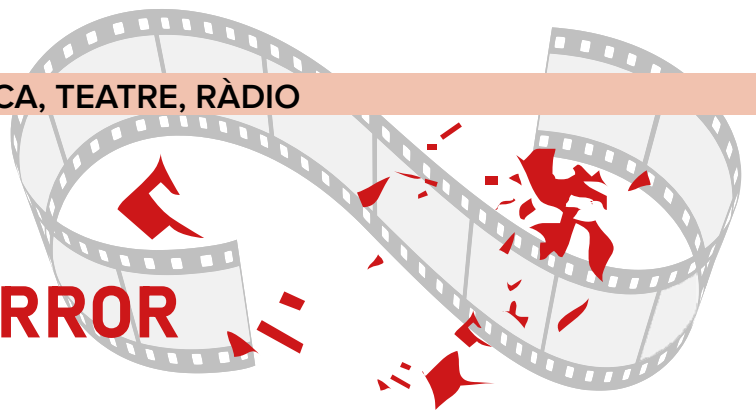
Mi mensaje para todos los que leen estas palabras: no permitan que la edad o las responsabilidades apaguen la llama de su ambición. El éxito no tiene un horario fijo y empezar de nuevo es un acto de valentía, no de debilidad. No somos solo estudiantes, somos creadores de futuro para nosotros y para nuestros hijos.

**Nassira El Messaoudi
CASTELLANO 2 MAÑANA**

SINOPSIS

PEL·LÍCULES DE TERROR

Título: SILLAS DE SANGRE

Sinopsis

A plena luz del día, el lugar más seguro del mundo se convierte en el escenario de una pesadilla imposible. Donde nadie camina. Entre risas infantiles y miradas que hielan la sangre, el recreo está a punto de transformarse en algo extraño. No todos los juegos son para niños. En este patio escolar, la música esconde un oscuro secreto que los adultos no deberán ignorar. La fiesta ha comenzado...y nadie puede salir. ¿Te atreves a unirte al baile?

Argumento

El sol brilla a las nueve de la mañana y cae con calidez engañosa sobre el patio de la escuela "Dia felicitat" en Salt, un pequeño pueblo al noreste de Catalunya. Parece un buen día: el aire huele a jazmín y café, los pájaros cantan en los árboles, y las madres como Elena, se despiden de sus hijos pequeños con besos y abrazos rápidos. Los niños, como Andrés, el pequeño de Elena, rondan los años de infancia y le devuelven a sus madres una sonrisa radiante desde sus pequeñas sillitas de ruedas cromadas. –Portate bien mi amor. Susurra Elena, pero al soltar la empuñadura de la silla, Elena siente un escalofrío metálico que le recorre el cuerpo.

Al pasar las horas, de repente, los altavoces del patio emiten un zumbido eléctrico. Una música rítmica una mezcla de canción infantil y pulsaciones decibélicas empiezan a sonar. Es la discoteca escolar. Al ritmo del primer compás, Leo dejó de sonreír, su mirada se vuelve vidriosa y fija. A su alrededor, otros doce niños en sillitas de ruedas comienzan a moverse en una coreografía milimétrica que ningún niño de esa edad podría coordinar.

De la oscuridad que envuelve los pasillos, protegidos de la luz emergen ellos: Los Eternos vigilantes. Un grupo de ancianos de rostros surcados por arrugas profundas y ojos amarillentos. No hablan, solo observan el baile con una satisfacción depredadora. El más viejo de todos, sostiene un cronómetro de pata que marca el compás de la música.

El ambiente agradable se pudre en segundos. El cielo de primavera se vuelve de un gris profundo y oscuro, y el canto de los pájaros es reemplazado por el chirrido del metal contra el cemento. Las madres al ver el horror en sus hijos, intentan correr hacia ellos. Pero los pies de ellas están clavados en el suelo, como si la sombra de los ancianos los hubiera encadenado. Ven con horror cómo las sillitas de sus hijos empiezan a desprender un rostro viscoso y escarlata que dibuja extraños símbolos sobre el suelo del patio.

Al final de clase, a Leo se le detiene su silla en seco frente a su madre, su rostro sigue siendo el de un niño, pero al abrir la boca para hablar, la voz que emite es una vibración ancestral, ronca y oscura. –Ya es hora de cambiar de turno.– dice con sentencia.

Mientras los ancianos comienzan a caminar hacia las sillitas vacías que esperan a la entrada, Leo señala la calle principal de la ciudad donde cientos de sillitas de ruedas vacías avanzan solas, rodando lentamente hacia el centro de la población. La primera escuela cayó. Y este juego continuará...

Alexander Mejía Barahona
GES 2 NOCHE CASTELLANO

Título: UMBRAL CERO

Argumento

Enero de 2020. El mundo aún ignora la magnitud de lo que sé que se avecina. Tres estudiantes de cine: Marco, Pedro y Elena convencen a los padres de uno de ellos, para que los lleven al bosque de Salt. Su objetivo es hacer un documental que explore el silencio del invierno y la luz fría de la nieve.

El conflicto estalla cuando Pedro, buscando un ángulo distinto, encuentra a un ciervo agonizante. Al acercarse con su cámara nota que el animal no está simplemente enfermo, sino que su piel parece haberse fusionado con la corteza de los árboles.

Los padres de Marco empiezan a mostrar los primeros síntomas, altas fiebres y una intensa necesidad de quedarse quietos como estatuas de carne entre la nieve. Los jóvenes atrapados entre el pánico y su instinto de documentar, graban cómo el virus transmuta a los adultos.

Elena capta sonidos extraños y un pulso rítmico que emana del suelo. Se dan cuenta de que el bosque es el paciente cero. Y ellos están en el centro de su expansión.

Mientras los estudiantes intentan escapar por sus vidas, Marco decide sacrificar su huida para salvar la tarjeta de memoria donde está todo registrado. El momento en que la nieve se vuelve negra y el horizonte de Salt se funde con una estructura biológica desconocida, el virus ha salido del bosque y los estudiantes han sido los encargados de darle, sin querer, su primer testimonio visual.

Jorge Fuentes
GES 2 MAÑANA CASTELLANO

EL MICRÒFON DE SALT: LA RÀDIO DEL CFA LES BERNARDES CELEBRA 50 ANYS DONANT VEU A LA COMUNITAT

Amb motiu del 50è aniversari del CFA Les Bernardes, el projecte de ràdio escolar El Micròfon de Salt s'ha convertit en un espai privilegiat de reflexió i reconeixement a la trajectòria del centre i al paper fonamental de l'educació de persones adultes al municipi i a la comarca.

En aquest marc commemoratiu, vam tenir l'honor de rebre la visita del director dels Serveis Territorials d'Educació a Girona, Miquel Marcé, i de Cristina Alarcón, l'alcaldessa de Salt. La trobada va tenir lloc a l'aula de la ràdio del centre, on l'alumne Edward Inkun va conduir una entrevista institucional amb motiu de l'efemèride.

Durant l'entrevista, es van abordar qüestions clau sobre el passat, present i futur de l'educació d'adults. Al director dels Serveis Territorials se li van plantejar preguntes com ara la importància que té per a la comarca el CFA Les Bernardes després de 50 anys de trajectòria, l'evolució de l'educació d'adults a la regió al llarg de cinc dècades, així com les polítiques i iniciatives del Departament d'Educació que han contribuït a consolidar centres com el de Salt.

També es van tractar els reptes de futur dels centres d'educació de persones adultes a Catalunya, les prioritats actuals del Departament en aquest àmbit i les possibles millores o apostes estratègiques que puguin afectar directament els centres d'adults de Girona, i en concret el de Salt. L'entrevista es va tancar amb un missatge adreçat a l'alumnat i al professorat del centre.

Pel que fa a l'alcaldessa, les preguntes es van centrar en el significat que té per al municipi celebrar els 50 anys d'història de l'Escola d'Adults, el paper del centre en la cohesió social i en la formació al llarg de la vida, i la valoració que fa l'Ajuntament de la tasca educativa i social que desenvolupa el CFA, especialment amb persones que reprenen o continuen els seus estudis en l'edat adulta.

Igualment, es va abordar el suport que el consistori ofereix al centre i els reptes de futur que es plante-

gen des de l'àmbit municipal, així com un missatge final adreçat a tota la comunitat educativa que ha format part del CFA Les Bernardes al llarg d'aquests cinquanta anys.

El projecte El Micròfon de Salt reafirma així el seu compromís amb una educació participativa, crítica i arrelada al territori.

Mireia van Leeuwen Bernat
Coordinadora El Micròfon de Salt
CFA Les Bernardes

THE YEAR I WAS BORN

We are English2 students and we have worked on a special project. We investigated what happened in the year we were born.

Each student searched for important events, interesting facts, and historical moments from their birth year. Through this project, we learned not only about history but also about each other's countries.

It was a very interesting way to practice English while discovering how the world was in the year we were born.

English 2

1957

The year I was born was 1957. Josep Trueta Hospital was opened in Girona. Initially this hospital was named Health

Residence Álvarez de Castro, after an important militar in the Spanish army who defended the city from the French enemies.

1957 was also important for the USA because the launching of Sptunik by the Sovietic Union marked the beginning of the space age and the establishment of NASA.

Benvi Vila - ENGLISH 2

1984

I was born in 1984. That year the Bhopal disaster in India took place. It is considered the worst industrial accident in history. This explosion released 45 tons of toxic methul isocynate gas. This resulted in immediate death of thousands of people during the first days, and as many as 25,000 over the years.

Jaouad El Hajjar - ENGLISH 2

1975

I was born in 1975, a very significant year for our country. With the death of the dictator Francisco Franco, Spain began

its journey toward democracy and a new era of hope and freedom.

I am 50 — the same age as our School — a special coincidence that makes this celebration even more meaningful for me.

Happy 50th anniversary, CFA Les Bernardes! May you continue inspiring and educating many generations to come.

The Teacher

1999

I was born in 1999. That year the Euro was introduced as a new currency in Europe. The end of the Kosovo war was another event in 1999.

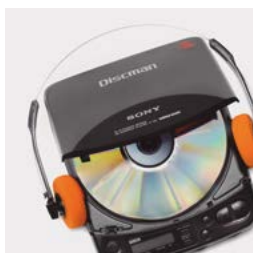
Ikram Houari - ENGLISH 2

2007

When I was born in Perú in 2007, Machu Pichu was chosen as one of the New Seven Wonders of the world. It was a very proud moment for my country. Also, it was the year of a big earthquake in Pisco in August.

Valentina Reyes - ENGLISH 2

1982

In 1982, the first CD Player (Compact disc Player) was released. This device allowed you to listen to music on small discs with high quality digital sound, much better than vinyl or cassette.

This changed the way music was played at home.

Karen Larios - ENGLISH 2

“EL CICLE DE L’AIGUA” d’Artdronats al CFA Les Bernardes

A finals d’octubre del 2025 nosaltres, en Roc i en Martí, d’Artdronats, vam tenir l’oportunitat de visitar el CFA Les Bernardes per mostrar el vídeo “El Cicle de l’Aigua” als alumnes de FI3, FI4 i GES nit.

Aquest vídeo és un recorregut visual de bona part del transcurs del riu Ter, des d’Ulldeter fins a la Gola, des de la muntanya fins al mar, i busca conscienciar la societat de la importància d’un recurs tan vital com és l’aigua.

La presentació del documental va ser tot un èxit, ja que pocs havien vist imatges aèries del nostre poble, Salt, realitzades amb un dron. A més a més, pocs d’ells coneixien la diversitat ecològica de l’entorn del Ter i el seu pas per la vila. Així que gràcies a la trobada, els

alumnes del CFA van veure que hi ha un munt de vida fora la ciutat i que cal cuidar-la per poder mantenir uns espais naturals saludables. Així ens ho van fer saber en el col·loqui que va tenir lloc després de visualitzar el vídeo.

Tothom va quedar sorprès amb la tecnologia emprada per realitzar el projecte però encara més quan van saber que un dels productors del treball era alumne del mateix CFA.

És per això que creiem que fer actes com aquest ajuden el teixit associatiu de Salt i promouen un arrelament més profund dins el nostre poble.

PD: Escanejant el codi QR podràs visualitzar el vídeo. També es pot visualitzar de manera presencial al Museu de l’Aigua de Salt.

Martí Artalejo - ANGLÈS 3

LA BODA MARROQUÍ

La boda marroquí es considerada una de las celebraciones más hermosas y ricas en tradiciones del mundo, ya que combina elementos religiosos, culturales y artísticos.

Las ceremonias del matrimonio comienzan con la «pedida de mano», cuando la familia del novio visita la casa de la novia para solicitar formalmente su mano.

La «noche de la henna» se celebra antes del día de la boda. En esta ocasión se decoran las manos y los pies de la novia con hermosos diseños de henna. La novia suele vestir un traje tradicional de color.

En el día de la boda, la novia viste varios trajes tradicionales que representan diferentes regiones de Marruecos, como el caftán y la takchita.

En conclusión, la boda marroquí refleja el apego del pueblo a sus costumbres y tradiciones.

Razika Bekkaoui - CASTELLÀ 2 M

EL RAMADÁN

El Ramadán es uno de los meses más importantes porque recuerda lo bonito que es el Islam y todo lo que nos enseña.

No es solo dejar de comer y beber desde el amanecer, sino también aprender a ser mejores personas, tener paciencia con todo lo que sentimos y pensar en los demás.

Me encanta que se pueda reflexionar sobre las cosas buenas.

No es solo una tradición, sino un tiempo que me hace sentir más tranquila y más feliz, me recuerda que el Islam nos enseña a ser agradecidos.

Zahra Regani - CASTELLANO 2 MAÑANA

ESTE ES MI TERCER RAMADÁN

Este es mi tercer Ramadán en el extranjero... lejos de mi tierra, lejos de mi familia, lejos de los pequeños detalles que solían alegrarme el día sin que yo siquiera me diera cuenta de su valor.

El Ramadán llega aquí, pero no tiene el mismo espíritu... no hay reuniones antes del atardecer, no hay prisas por preparar el Suhur, no está la voz de mi madre... ni las risas de mis hermanos alrededor de una mesa sencilla, pero rebotante de amor.

El exilio es cuando te ríes delante de la gente, pero tu corazón está preocupado por imágenes de tu hogar, el aroma de la comida que solía llenar el aire y las oraciones que fluían del corazón de tu madre por ti sin esperar nada a cambio.

Durante tres Ramadanés, he aprendido que no hay bendición comparable a vivir la vida rodeada de tu familia y seres queridos.

Ningún éxito puede reemplazar el abrazo de una madre, ningún dinero puede compensar un simple momento con tu padre, y ningún logro puede reemplazar una risa genuina con tus hermanos.

¡Oh, Dios! No prives a nadie de su familia y no dectes el exilio excepto para aquellos cuyo corazón pueda soportarlo.

Najat Bekour - CASTELLÀ 2 MAÑANA

LA COMIDA TRADICIONAL EN MARRUECOS

En Marruecos, la comida tradicional es muy rica y famosa. Muchas personas en el mundo conocen la cocina marroquí por sus sabores únicos y por las especias que se utilizan en casi todos los platos.

En primer lugar, las familias marroquíes preparan comida con ingredientes naturales como verduras frescas, carne, pollo, pescado y legumbres. Además, se utilizan hierbas y especias que dan un sabor especial a cada plato.

Por ejemplo, el cuscús es un plato muy conocido. Se prepara con sémola y normalmente se sirve con verduras y carne o pollo. Muchas familias lo comen el viernes, un día especial para reunirse y compartir la comida. Otro plato tradicional es el tajine, que recibe su nombre del recipiente de barro donde se cocina. El tajine puede ser de pollo con limón y aceitunas, de carne con ciruelas o de verduras. Cada receta tiene un sabor diferente e inolvidable.

También hay que mencionar la *harira*, una sopa típica con tomate, garbanzos, lentejas y especias. Es muy popular durante el mes de Ramadán, muchas personas la comen para terminar el ayuno.

El pan es un alimento esencial en la comida marroquí. Normalmente se come con casi todos los platos y a veces se utiliza para tomar directamente la comida del plato.

Los postres marroquíes son muy variados y deliciosos. Además de los dulces con miel y almendras, hay pasteles rellenos de dátiles, galletas de sésamo y bollitos llamados *kaab* el *ghazal* (cuernos de gacela), rellenos de pasta de almendra y aromatizados con agua de azahar.

Muchos de estos postres se acompañan con té de menta, que es una bebida tradicional y símbolo de hospitalidad.

No solo es importante el sabor de los platos, sino también la manera de compartirlos con la familia y los amigos. Gracias a la diversidad de ingredientes y especias, cada plato tiene un sabor único que todos disfrutan.

Este tipo de comida ayuda a mantener vivas las tradiciones y transmite valores culturales de generación en generación. En Marruecos, la comida no es solo alimento, sino también un momento para reunirse y hablar con los seres queridos.

En conclusión, la gastronomía marroquí es variada, sabrosa y llena de tradición. Cada plato refleja la historia, la cultura y la hospitalidad del país. Por esta razón, muchas personas en el mundo disfrutan de la comida marroquí y la consideran especial.

Mohammed Zebbouj - CASTELLANO 2 NOCHE

YENNAYER, EL AÑO NUEVO AMAZIGH

Yennayer es el año nuevo amazigh. Se celebra el 12 o 13 de enero. Es una fiesta muy importante para la cultura amazigh en países como Marruecos y Argelia. En este día, las familias se reúnen y preparan comida tradicional y cantan canciones típicas. Es un día para estar juntos y empezar el año nuevo con alegría y esperanza. Para mí, Yennayer es una fiesta preciosa porque celebra la historia y la identidad amazigh.

Las bodas de Ayt Aytta en Marruecos son una tradición muy importante de la cultura amazigh. Estas bodas no son solo para dos personas que se casan, también es una fiesta para la comunidad. La celebración dura varios días: hay música, cantos y bailes tradicionales.

Los hombres cantan y tocan instrumentos, las mujeres bailan una danza tradicional que se llama *Ahidous*, un baile en grupo. La novia lleva un vestido tradicional muy bonito como un caftán, lleva joyas grandes de plata con piedras de colores. Estas joyas son un símbolo de la belleza y la cultura. Un momento muy importante es la ceremonia de la henna. Decoran las manos de la novia con dibujos especiales para traer buena suerte y protección. También hay comida típica como cuscús y Tajín. Toda la familia come junta, es una fiesta muy alegre y llena de tradición.

Aicha Ben Youssef - CASTELLANO 2 MAÑANA

LA CULTURA DEL RIF

La cultura del Rif forma parte de la diversidad de Marruecos. Esta región se encuentra en el norte del país y tiene una identidad propia que se refleja en su lengua, música y costumbres.

En el Rif, muchas personas hablan tarifit, una variante de la lengua amazigh. Para los habitantes de esta región la lengua no es sólo una forma de comunicación, sino también un símbolo de identidad y orgullo.

La ropa tradicional también es muy representativa, en ocasiones especiales las mujeres lle-

van vestidos decorados y joyas de plata, mientras que los hombres usan ropa tradicional que refleja la historia de la religión.

Las celebraciones tradicionales como las bodas son momentos especiales e importantes en la cultura amazigh, duran varios días y están llenas de rituales.

El compromiso: todo comienza con la visita de la familia del novio a la casa de la novia para pedir su mano, llevando regalos simbólicos como té y azúcar. Tras el acuerdo, se fija la dote (Mahr) que incluye dinero y joyas

de oro tradicionales. Después de que las partes se hayan puesto de acuerdo, se fija la fecha de la boda.

La noche de la henna: es el ritual más emblemático. Las mujeres se reúnen para decorar las manos y pies de la novia con intrincados diseños de henna.

El día de la boda: la novia llega a casa del novio, siempre lleva el desayuno a la casa de los recién casados.

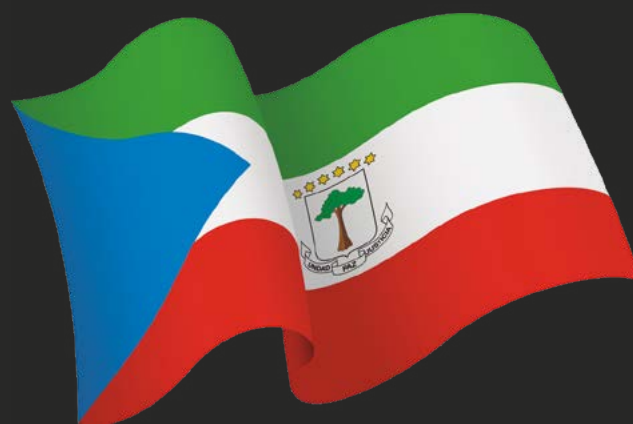
Rachida El Dadi i Saliha El Miri
CASTELLANO 2 MAÑANA

GUINEA EQUATORIAL

Guinea Equatorial és un país situat a l'Àfrica central, a la costa del golf de Guinea. Limita amb Camerun al nord i amb Gabon al sud i a l'est. La capital és Ciudad de la Paz.

Guinea Equatorial té una rica diversitat cultural, amb influències espanyoles i africanes. La majoria de la població és d'origen ètnic fang, i també hi ha grups bubis i annobonès.

El país és conegut per ser un dels productors més importants de petroli i gas natural a l'Àfrica subsahariana. La llengua oficial és l'espanyol, entre d'altres, i també es parlen llengües indígenes com el fang i el bubí.

Guinea Equatorial és una república presidencialista amb un sistema de govern autoritari i el president és Teodoro Obiang Nguema, que exerceix la funció des de l'any 1979.

Emeterio Ela Ateba - CATALÀ 1

ELS NOSTRES PAÏSOS I LES SEVES FESTES

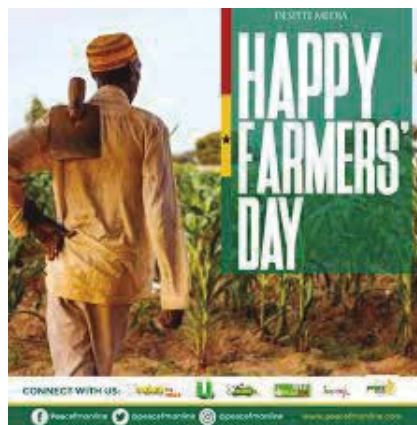
A Català 1 tarda som un grup d'alumnes de diferents països. Fem classe tots els dimarts i dijous de 15 a 16.30 h i compartim la nostra experiència i tradicions amb tota la classe. Aquesta és una representació dels nostres països i quines festes celebrem.

HONDURES I PERÚ

(James, Jonathan, Jennifer i Josselin)

- 15 de setembre** Diada de la Independència o de la Llibertat d'Hondures.
- 28 de juliol** Diada de la Independència del Perú.
- 3 de febrer** Diada de la Verge de Suyapa.
- 30 d'agost** Santa Rosa de Lima.

GHANA (Aisha i Ebenezer)

- 1 de gener** Any Nou
- 7 de gener** Dia de la Constitució
- 18 d'abril** Dia de la República
- 6 de desembre** Dia del pagès (Farmer's day)

ANGLATERRA I ESTATS UNITS (Seikou, Abhi i Jennefer)

- 31 d'octubre** Halloween
- Primera setmana**
- Novembre** Diwali (religió hindú)
- 5 de novembre** Bonfire night (Anglaterra)
- 26 de novembre** Dia d'acció de Gràcies (Estats Units)
- 25 de desembre** Christmas
- Festa variable** Final del Ramadà (religió musulmana)
- 17 de febrer** Pancake day / Shrove Tuesday (Anglaterra)

MARROC (Ahlame, Mohamed, Youssef i Hanane)

- 30 de juliol** Festa del tron
- 20 d'agost** Revolta del rei i del poble
- 21 d'agost** Festa de la Joventut
- 18 de novembre** Diada de la Independència
- Festa variable** Final del Ramadà

MALI (Fily)

Setemb.- octub. Festa de la collita.
22 de setembre Dia de la Independència.
Festa variable Final del Ramadà

SENEGAL (Niame, Fatoumata)

4 d'abril Dia de la Independència.
Festa variable Festa de les ovelles (Tabaski)
2 i 3 d'agost Magalatua (festa musulmana al Senegal)
Festa variable Final del Ramadà

XINA (Jianmei)

4 d'abril Festa de la Primavera (vida saludable)
15 d'agost Festa de l'Estiu (festa de la lluna plena i la família)
1 d'octubre Festa de la Tardor (Diada nacional comunisme)
21 de desembre Festa de l'Hivern

CATALUNYA (Tota la classe)

Ara, tots vivim a Catalunya. També som catalans i coneixem les tradicions de la nostra nova terra.

11 de setembre Diada Nacional de Catalunya
25 de desembre Nadal
1 de gener Any nou
6 de gener Dia de Reis
Festa variable Carnaval
Festes variables Diumenge de Rams i Pasqua
23 d'abril Sant Jordi
24 de juny Sant Joan (23 de juny, revetlla de Sant Joan)

CATALÀ 1 TARDA

PALESTINE

Palestine is a territory located between Jordan, Egypt and the Mediterranean Sea.

Palestine is a land rich in history and culture. It remains a symbol of hope and peace.

In 1948, Israel became a country, and this caused war and displacement for many Palestinian people, because Jews wanted the Palestinian land.

Nakba (1948) means “catastrophe” in Arabic. More than 700,000 Palestinians were displaced from their homes during this war.

Since 1948, Palestinian people have been suffering while the world turns a blind eye.

The First Intifada (1987–1993) was a major Palestinian uprising in the West Bank and Gaza against Israeli occupation.

Many people in Palestine are living in very difficult conditions because of the Israeli occupation.

Occupation means territorial confiscation, ethnical cleansing, impunity, assassinations, and suppression of the identity.

Israel is occupying Palestinian territories. At the moment, Israel is committing genocide and killing innocent Palestinian people.

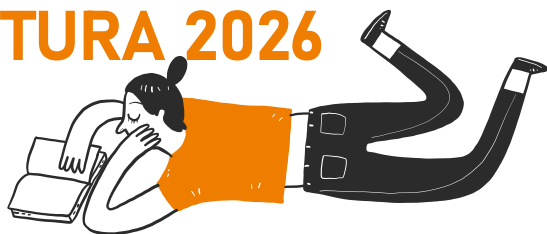
The current violence has caused serious humanitarian consequences for the civilian population, while the international community has failed to stop the conflict.

FREE PALESTINE - ENGLISH 2

Concurs

EL PLAER DE LA LECTURA 2026

La lectura és un aprenentatge fonamental per al desenvolupament de les competències bàsiques tant a les etapes més inicials com en estudis posteriors.

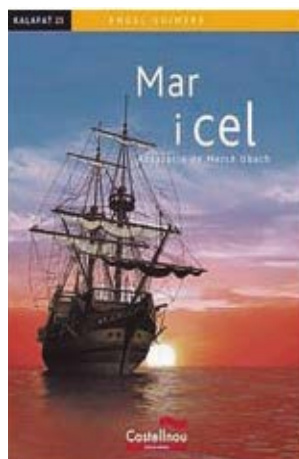
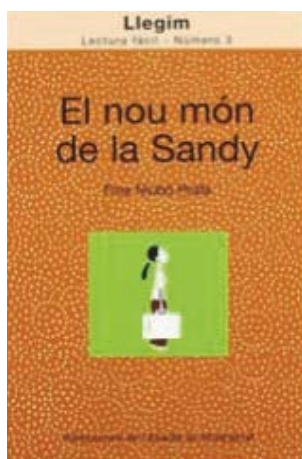
La dedicació específica a activitats de descodificació lectora i de comprensió a la formació instrumental és una necessitat importantíssima pel bon desenvolupament en l'aprenentatge dels nostres alumnes.

Per aquests motius, des del CFA Les Bernardes de Salt hem pensat en la importància de crear un concurs entre els nostres alumnes sota el nom de *El plaer de la lectura*.

Aprofitant que ja tenim previstes diverses lectures per treballar a l'aula durant el curs hem pensat fomentar l'interès i la implicació de l'alumnat a través d'un concurs on, tots els participants, hauran de preparar-se un fragment per llegir-lo en veu alta que serà enregistrat en vídeo.

Els objectius proposats són:

- Practicar l'entonació, el ritme, les pauses i la fonètica.
- Afavorir la comprensió lectora.
- Generar debat.

- Treballar alguns aspectes gramaticals.
- Afavorir l'ampliació de lèxic i vocabulari.
- Prendre consciència de l'organització de la informació.
- Fomentar el gust per la lectura en veu alta.

Aquest concurs va dirigit a tots els alumnes de Formació instrumental 3 (torn de matí, tarda i vespre), Formació instrumental 4 (torn de tarda i vespre), Graduat d'educació secundària nivell 1 (torn de matí i vespre) i Graduat d'educació secundària nivell 2 (torn de matí i vespre).

Pel que fa a les lectures programades, tenim:

- Lectura a FI 3: *El nou món de la Sandy*. Fina Niubó.
- Lectura a FI 4: *El fantasma de la Mulleras*. Jaume Prat.
- Lectura a GES 1: *Mar i cel*.
- Lectura a GES 2: *El mecanoscrit del segon origen*.

Finalment, després d'un procés de selecció hi haurà un guanyador per cada categoria i els premis es lliuraran el dia de Sant Jordi (23 d'abril).

MÒNICA SABATÉS, NÚRIA CROUS I MONTSERRAT GÓMEZ

GUIMERÀ 76

El pasado mes de noviembre, el grupo de alumnos de castellano A1 tarde, fuimos a visitar un local en Salt que se llama “Guimerà 76”. Tal como su nombre indica está situado en la calle Àngel Guimerà, número 76. Allí puedes encontrar libros de segunda mano en buen estado por un precio muy asequible. Hay libros para todas las edades y para todos los gustos: cuentos, novelas, libros de gramática, libros de texto... en diferentes idiomas.

Al final de la visita nos dijeron que escogiéramos el libro que más nos gustara y nos lo regalaron. Algunos quisimos un cuento para nuestros hijos y otros escogimos algún libro de gramática castellana. Nos gustó mucho ese detalle.

¡Una buena opción si quieres ampliar tus conocimientos y tu biblioteca en casa!

CASTELLANO 1 TARDE

50 ANYS!

A BI 2 vespre diem 50 en FULA, BAMBARA, SARAHULE, ÀRAB, DARIJA, ITALIÀ, ANGLÈS, FRANCÈS i ara, també, en CATALÀ.

PER MOLTS ANYS, ESCOLA D'ADULTS!

FELIÇOS 50 ANYS!

BI 2 VESPRE

cinquanta **BI DUURU**
 cinquanta cinquente
 cappande joyi **fifty**
 khamsin **tākārāgè**
 khamsun

UN RACÓ PLE DE LLIBRES GUIMERÀ 76

Ben a prop de l'Escola d'Adults, hi ha un petit racó ple de llibres. Es tracta d'una llibreria una mica diferent a les altres ja que els llibres són de segona mà (però estan en perfectíssim estat). Aquí, tothom pot permetre's un llibre perquè els preus són populars i assequibles (els llibres infantils valen només 0,50€ i els llibres per a adults, 1€). Realment, val la pena.

On és aquesta llibreria? Tal com hem dit és a quatre passes de la nostra escola, al carrer Àngel Guimerà 76. No obre tots els dies de la setmana, però els

dissabtes a la tarda segur que hi trobaràs la persiana oberta.

Els alumnes de català vam anar a visitar aquest espai i en vam sortir tots amb un llibre sota el braç.

CATALÀ 1

CONSTRUCCIÓ D'UN RELAT

Des de l'assignatura de català de GES 2 treballem l'expressió escrita a través de la lectura i creació de relats breus. Hem estat practicant la descripció dels escenaris, la creació de personatges i el desenvolupament de la trama per tal de millorar la qualitat dels escrits. D'entre totes les històries presentades en volem destacar una que diu així:

Descripció de l'escenari:

És una zona de guerra. Els arbres estan cremats i caiguts. El terra és ple de cendra de la vegetació que abans alimentava els animals. L'olor és terrible. És una barreja de fusta cremada i de cossos descompostos que porten setmanes a terra.

Les seves cares semblen congelades en el temps, tenen expressions d'horror, com si haguessin vist el diable en persona. Els cossos estan pràcticament sencers (excepte els que han sigut víctimes de material explosiu i d'armes d'alt calibre) perquè el fred és pitjor que la pudor. Encara porten tot l'uniforme militar d'hivern i els quilos d'equipatge tàctic.

El fred m'arriba fins als ossos. Tinc els llavis esquerdats i, tot i això, no puc sagnar perquè se'm congela i coagula la sang.

Ara estic dins una casa (o el que queda d'ella). Està plena de quadres familiars i de fotografies trencaes. Hi ha menjar podrit a la cuina que m'indica que la família va haver de marxar prematurament de l'habitatge. Jo estic a l'habitació dels fills petits ja que és l'única amb mantes i coixins suficientment gruixuts per aïllar-me del fred.

Es pot intuir que no he sigut el primer soldat en acampar aquí ja que hi ha restes de menjar preparat del bàndol contrari.

Descripció del personatge principal:

El capità Vadyn és un home amb les idees clares. La basta experiència a l'exèrcit ucraïnès l'ha portat a la posició actual. És intel·ligent i previngut. Sempre ha sigut una persona formal i elegant, encara que vingui d'una família de classe social baixa. Des que va esclatar la guerra a Ucraïna aquest soldat ha aconseguit acumular medalles i èxits. Però hi ha alguna cosa que no el deixa dormir i que no ha dit a ningú, ni a la seva família, a la qual tant estima. I és que des que va començar el conflicte no ha deixat de veure morir els seus companys i no han deixat de repetir-se en el seu cervell les escenes de cadàvers de civils; homes, dones i nens, escampats al seu voltant. Vadyn no vol admetre que tot això l'afecta i, segurament, el seguirà afectant durant el conflicte.

Esquelet de la trama:

És l'any 2030 i el conflicte entre Rússia i Ucraïna continua. Vadyn porta 6 anys a la guerra i el desgast de les tropes ucraïneses és brutal. No hi ha l'ambient de motivació i optimisme que hi havia al principi de la guerra. L'equip d'en Vadyn té la moral més baixa del que havia estat mai.

Avui, en principi, havia de ser un dia rutinari. Estaven patrullant una zona on uns contactes els havien donat informació de la possible presència de tropes russes. Vadyn i els seus companys d'unitat estaven en un cotxe civil ja que pràcticament no quedaven vehicles blindats i potents. Quan van arribar al que havia de ser un altre poble destruït i marcat per la guerra es van adonar que, allí, res semblava real. Era un indret ple de civils fent la seva vida en completa i absoluta calma.

Alumne de GES 2 MATÍ

EL DRAC DE LA DEvesa

Era 23 d'abril i Girona s'havia despertat amb aquell bullici tan propi de Sant Jordi: llibres a cada cantonada, parades plenes de roses i converses que omplien els carrers com un corrent suau. Però mentre la ciutat celebrava, algú avisava d'un problema estrany a la Devesa: animals nerviosos, arbres mig ressecs d'un dia per l'altre i una olor de fum que ningú sabia explicar.

L'Eugènia, estudiant de biologia ambiental, s'hi va acostar amb la Girocleta. L'Ajuntament havia demanat voluntaris per ajudar a esbrinar què passava i ella no s'ho va pensar dues vegades. En arribar va sentir un bramul profund, com un eco que sortís de sota terra.

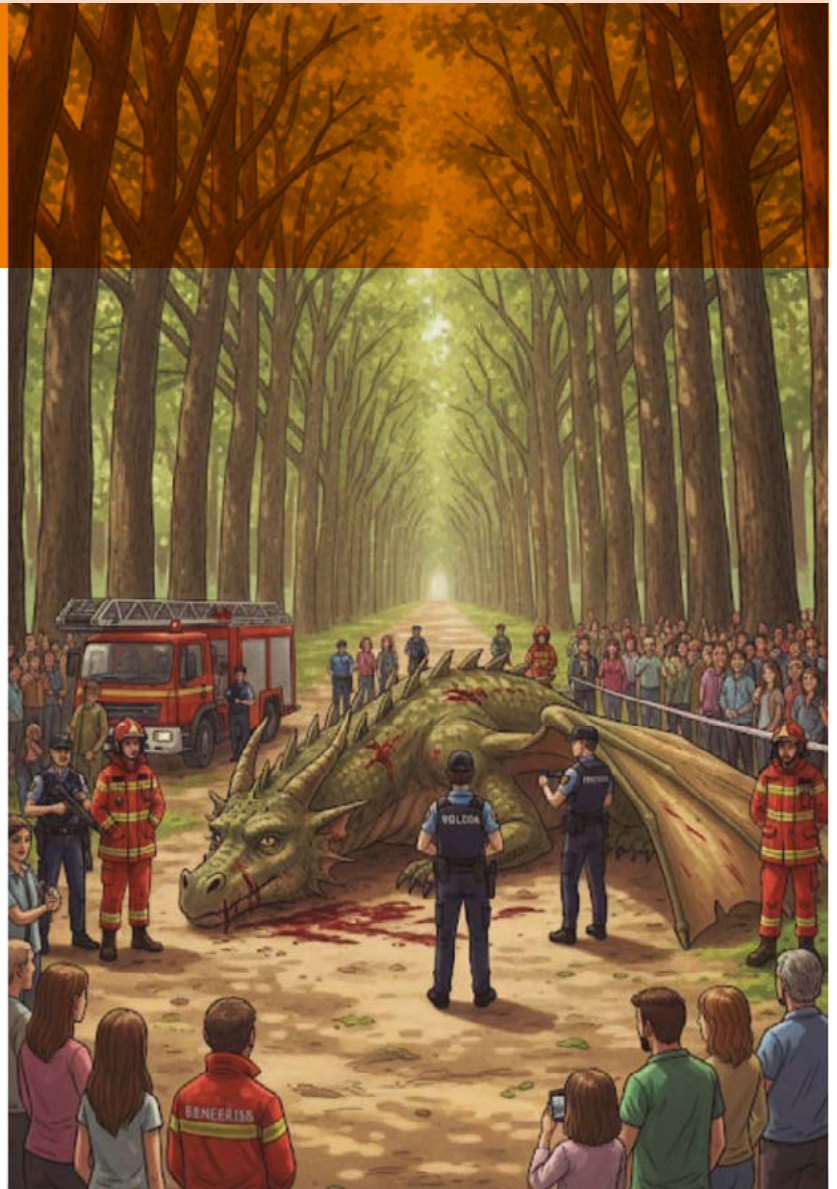
Els bombers i els tècnics municipals ja hi eren, desconcertats. No hi havia cap incendi, però el terra tremolava lleument. De sobte, una esquerda es va obrir entre els plàtans de la Devesa i una bestiola enorme, coberta d'escaques fosques i ulls vermellosos, va treure el cap. Era un drac, però no com els dels llibres: aquest semblava cansat, ferit... i espantat.

—No vol atacar! —va cridar l'Eugènia, fixant-se en com reulava quan la gent cridava.

Les autoritats volien desallotjar tota la zona, però l'Eugènia s'hi va acostar amb calma, pas a pas, amb una barreja de por i intuïció. A mesura que avançava, notava l'aire cada cop més calent. Va recordar les llegendes que li explicava l'àvia, però també tot el que havia estudiat: els animals, fins i tot els més ferotges, sovint només defensen el seu espai.

En apropar-s'hi prou, el drac va emetre un gemec llarg. Tenia com una gran espina clavada a un costat de l'aleta, probablement d'algun objecte de la tuneladora de l'AVE.

Amb mans tremoloses, l'Eugènia va avisar els bombers, que van entendre de seguida què calia fer. Entre tots, i seguint les seves indicacions prudents,

van aconseguir retirar l'espina. El drac, alleujat, va deixar anar una bafarada de vapor i va enfonsar de nou el cap al terra, desapareixent pel mateix túnel pel qual havia sortit.

Un silenci immens va caure sobre la Devesa. Després, una onada d'aplaudiments espontanis.

En Narcís, un llibreter del Barri Vell que ho havia vist tot, va acostar-se a l'Eugènia amb una rosa blanca i mig somrient.

—I qui ho havia de dir, que avui Sant Jordi series tu —va dir.

L'Eugènia, encara amb el cor accelerat, va mirar el sol de la tarda filtrant-se entre els arbres. La ciutat seguia plena de vida, com si res no hagués passat, però ella sabia que aquell Sant Jordi no l'oblidaria mai.

I Girona tampoc.

Albert Deulofeu - CAS

LOS ROSTROS DE FÁTIMA

El dolor que hiere el corazón habitará en él para siempre, y uno se convierte en prisionero de sus recuerdos funestos. Como aquel recuerdo que revivió en el rostro que provocó a Meziane con sus rasgos del pasado, un pasado desgarrado por amargas derrotas. El rostro de Fátima —redondo y rojo como la tierra del campo— fue su primer y último amor. Un amor que condensó su ser en el de ella, fundiendo su alma con la suya. Un amor que lo poseyó como un esclavo obediente, ebrio de un sufrimiento delicioso, deseoso únicamente de hacerla feliz.

Ese rostro lo desquiciaba, lo dejaba perplejo. ¿Era una terquedad del destino empeñado en reabrir una herida profunda? ¿O una coincidencia que jugaba con sus negros recuerdos para asustarlo una vez más?

Observó detenidamente aquel rostro, velado por la penumbra del mísero bar, tan miserable como sus clientes. Era un rostro familiar, uno que no había sido trazado por el delirio ni por los pinceles de la imaginación. Lo veía con precisión absoluta. Intentó acercarse, más y más, como quien persigue un enigma sagrado. Luchó contra el sueño frotando su cara con cubitos de hielo, que tanto disfrutaba mezclar con vino. Se esforzó en distinguir aquel rostro de los demás apilados a los costados. No, no... no era el rostro de Fátima, se dijo Meziane. Imposible, ella se había casado y se había establecido en Holanda el día que decidió prescindir de él,

consolándolo con la voz de su hermano, quien simuló pena al decir:

—Olvídala, Meziane. Sé amable con los días dulces que compartieron como adolescentes, y acepta el presente... que los separó como adultos. Por favor, desea su felicidad, y pasa página.

La maldita tenía miedo de su venganza, de que revelara públicamente las delicias de sus recuerdos prohibidos. Aquel día, lloró en silencio y juró no volver a arriesgarse en el amor. No volver a caer ante el rostro de una loca que se atrevió a amarlo, y a quien él decepcionó con promesas suspendidas en el aire.

Ese pasado lejano aún irrumpía en su presente con violencia, sin querer ceder ni descansar de su maldita carga. Su herida se negaba a cicatrizar, como si los días también conspiraran para torturarlo, generando coincidencias continuas con rostros como el de Fátima. Con todas sus fuerzas —que comenzaban a desmoronarse con cada copa de vino—, volvió a observar aquel rostro maldito. Un rostro que solo delataba su falsedad por la dureza del tiempo. Solo un necio no comprende la ley natural que avanza sobre los rostros que envejecen. ¿Cómo pudo Meziane creer en la eternidad de ese rostro, el de Fátima?

¡La maldita ya pasaba los cincuenta, tal vez envejecida como él! Y, aun así, sentía que lo perseguía para lanzarlo de nuevo al torbellino del absurdo. Mujeres como ella se alimentan del dolor de los heridos.

El delirio de Meziane se profundizaba, y su voz comenzaba a elevarse. Todos los rostros se giraban hacia él, sorprendidos. Algunos lo compadecieron con espontaneidad, pensando que había perdido a un ser querido. Los demás solo ofrecieron sus sonrisas mezquinas al ver a un borracho atacado por la peste de sus propios recuerdos molestos.

Khalid Kaddoumi - CASTELLANO 1 TARDE

PENSAMENTS D'UNA OMBRA

Soc visible quan el sol es filtra entre les fulles i dibuixa les clapes del meu cos als camins i tens aquella sensació que un passa per la llum, lent i obert, com si no tingués pressa. La llum del sol és com les carícies que es desfan a la pell abans de ser enteses, però són les que deixen rastre.

Tot queda suspès en l'aire, soc com una pintura indecisa que tremola entre el que es veu i el que se sent, com si la vista es confongués amb el tacte.

Tot sembla visible, encara que no tot sigui clar i definit. Entre la llum i la boira, entre el cos i l'espai, entenc que pertanyo als espais que m'acullen, als llocs on el camí no només es recorre, sinó que, també, et sosté.

Avanço amb la sensació d'obrir un llibre en blanc a cada pas, sense saber encara què hi quedarà escrit. Hi ha moments que només ve de gust plorar en silenci i deixar que les llàgrimes es barregin amb l'aire, però, llavors, una veu suau xiuxiueja des de dins: vull tenir la sensació que també em cuiden per dins.

Inot

IT'S SANT JORDI AGAIN!

Every year, in Sant Jordi, we celebrate a beautiful day with our beloved relatives and friends. Among them there are our beloved women: girlfriends, wives, mothers, sisters, grandmothers and others.

Women also give a present to men, typically they give a book. We know theme books, literature, historical, local and international; romantic, adventures, thriller, crime, among others.

They thank each other with a big hug and spending time together. People for a walk around the fairs and around the city centre. It is an ideal day to meet close people.

Funny enough, this celebration is better when it is a weekday than at the weekend. People leave work wishing to visit the florist or the bookshop and spend a great rest of the day.

Not only is it celebrated here, in Catalonia, but also in other parts of the world where catalan people live. We know some cases in the United States, Japan, United Kingdom, etc.

In Salt there are a lot of stands in Passeig Ciutat de Girona all day long. Almost all schools have their own stand and they sell their own roses and books.

All in all, it is one of the most beautiful days of the year and we are looking forward to it.

ANGLÈS 3

SALUT

LA SETMANA DE LA SALUT

SETMANA DE LA SALUT
Al CFA Les Bernardes

Educació per a la salut i aprenentatge-servi: experiència compartida entre estudiants d'infermeria i adults de les Bernardes de Salt

Durant aquesta setmana, tots els grups del Cfa Les Bernardes tindran xerrada sobre diferents temes de salut. Aniran a càrrec d'estudiants de la facultat d'infermeria de la UdG, acompanyats per infermeres del CAP de Salt i/o professors de la universitat. Finalitzarem la setmana amb una caminada saludable oberta a tots els alumnes de l'escola.

Amb la participació de:

Universitat de Girona Facultat d'Infermeria | Institut Català de la Salut | Generalitat de Catalunya Departament d'Educació CFA Les Bernardes

Caminada saludable
dijous 5 de febrer de 2026 a les 16h

oberta a tothom

Setmana de la salut 2026

UdG | Institut Català de la Salut | Cfa Les Bernardes

50 anys d'història d'infermeria a Salt

Aquest curs hem recuperat l'organització de la Setmana de la Salut a l'Escola d'Adults, una iniciativa que duem a terme en col·laboració amb la Universitat de Girona (UdG) i el CAP de Salt.

Al llarg d'aquesta setmana, estudiants d'infermeria —acompanyats/des per professorat de la UdG i/o professionals d'infermeria del CAP— han visitat tots els grups del centre per treballar amb el nostre alumnat diversos aspectes relacionats amb la salut comunitària.

Els tallers, que s'han desenvolupat del 2 al 6 de febrer, han tingut com a objectiu fomentar hàbits saludables i conscienciar sobre la importància de cuidar-nos en el dia a dia. Alhora, aquesta iniciativa també ha permès oferir un espai de pràctiques formatives per a l'alumnat d'infermeria de la UdG.

S'han tractat diferents temàtiques en funció del perfil d'alumnat de cada grup. Alguns dels temes dels tallers han estat:

- Hàbits saludables
- Nutrició i alimentació equilibrada
- Relaxació i pautes per a un bon descans
- Boques sanes: cura i higiene bucal
- Menopausa

Per posar en pràctica les recomanacions dels professionals sanitaris, vam cloure la setmana amb una caminada saludable per les Deveses de Salt. Aquesta

activitat, realitzada en horari de tarda, va ser dinamitzada per l'Espai Jove de la nostra escola.

Tot i que hi ha alguns aspectes que caldrà continuar ajustant i millorant, valorem molt positivament aquesta experiència, tant per a l'alumnat del nostre centre com per al de la UdG. Així doncs, consolidem les bases d'un projecte que volem mantenir i reforçar anualment.

EQUIP REDACTOR

LA SALUT ARRIBA AL CFA

La setmana de la salut ens recorda la importància de cuidar el cos cada dia.

Adoptar bons hàbits, com fer activitat física regular i descansar prou, és essencial.

Una alimentació equilibrada ajuda a prevenir malalties i a sentir-nos amb energia.

Es basa en fruites, verdures, llegums, cereals integrals i oli d'oliva.

També recomana consumir peix sovint i reduir els aliments ultra processats.

Beure aigua i moderar el sucre i la sal millora el benestar general.

Menjar en companyia i gaudir dels àpats també forma part d'un estil de vida sa.

Cuidar la salut és una inversió diària en qualitat de vida.

Stephen Quaidoo - FI4 TARDA

MAI ÉS TARD PER PORTAR UNA VIDA SANA

Els alumnes de BI 2 vespre vam quedar sorpresos de la quantitat de gent que hi havia a la nostra aula un dimarts. La Maria, la nostra mestra, ens havia explicat que aquella setmana seria una mica diferent: era la setmana de la salut i faríem una activitat especial. Aquell dia, a la nostra classe no hi érem només nosaltres, també hi havia alumnes d'altres grups que, juntament amb nosaltres, esperàvem la visita d'una infermera del CAP de Salt. Aquesta infermera ens va explicar on ens hem d'adreçar si ens trobem malament, què cal fer en cas d'una emergència, però també, ens va donar a conèixer coses molt importants per portar una vida sana.

El dia següent, a classe, vam recordar tot el que aquella infermera ens havia explicat i això és el que, entre tots plegats, recordem:

- És molt important beure aigua (2 litres al dia).
- Cal menjar molta fruita i molta verdura.
- L'exercici físic és bàsic: hem de caminar, passejar, practicar algun esport,.. una mica cada dia.
- Hem de tenir cura de la higiene dental: rentar-nos les dents tres cops al dia i raspallar-nos-les durant 2 minuts.
- Finalment, descansar també és important. Hem de dormir unes 7-8 hores al dia.

Gràcies per venir a la nostra escola i ajudar-nos a portar una vida més sana.

BI 2 VESPRE

DEPRESIÓN POST-MIGRATORIA

Nadie te prepara para lo que se siente al mudarte a otro país. Por eso, mudarse suena, en teoría, como algo emocionante. Nuevas oportunidades, nuevas personas, y una nueva vida. Eso es lo que muchos dicen. Lo que casi nadie dice es que también se puede sentir dolor. Cuando me mudé de Honduras a España, pensé que el cambio solo podía ser externo: otro acento, otras calles, otro clima. Pero no. El cambio también fue interno. Un día estás caminando por una ciudad nueva y de repente, te das cuenta de que te sientes sola incluso rodeada de mucha gente, como si estuvieras presente físicamente pero emocionalmente en otro lugar.

La depresión post-migratoria no siempre se manifiesta como tristeza constante. A veces se puede sentir un vacío que casi siempre está acompañado de cansancio y un agotamiento que persiste. Muchas veces suele ser esa sensación de no pertenecer a ningún lado. El no sentirse completamente parte de tu lugar de origen porque no estás al tanto de lo que sucede en tu país, no vives los hechos, no compartes sentimientos con tus familiares y amigos, al mismo tiempo que te sientes ajena al lugar en el que estás ahora. Es como vivir en el medio de dos mundos totalmente distintos.

Tomar la decisión de irte del país donde creciste, donde estaban tus raíces y todo lo que conocías, no es fácil. Aun así, muchas personas juzgan los motivos por los que decidimos migrar. Te hacen sentir inferior, te desaniman, te recuerdan constantemente que “no eres de aquí”. A mí me ha pasado. He recibido comentarios llenos de odio e insultos, diciéndome que regrese a mi país, como si dejarlo todo atrás y tratar de sobrevivir en un lugar nuevo fuera algo sencillo.

El extrañar no es solo extrañar personas. Es extrañar a la persona que eras antes. Extrañar a esa versión de ti que se sentía segura, que entendía las bromas, y que no tenía que pensar dos veces antes de hablar. Extrañas lo simple: cómo sonaba tu casa, las conversaciones espontáneas, sentir que todo tenía un lugar, conocer tu entorno, saber cómo son las personas y sentir su calidez.

Lo más difícil es que muchas veces te sientes culpable por sentirte así. Porque “deberías estar agradecida”, porque “hay gente que quisiera estar en tu lugar”, porque “esto es una oportunidad”. Y sí, puede serlo. Pero agradecer no cancela el dolor. Ambas co-

sas pueden existir al mismo tiempo. Es válido sentirse así, y solo quien lo vive realmente conoce ese sentimiento. No deberíamos minimizar el dolor de los demás.

Hay días en los que el cuerpo está aquí, pero el corazón sigue allá. Días en los que todo se siente pesado sin una razón clara. Días en los que te preguntas si el problema eres tú, si estás exagerando, si deberías ser más fuerte. Y no. No es debilidad. Es duelo. Un duelo migratorio que no siempre se reconoce, pero que se siente profundamente. A veces, el juzgar es más fácil que intentar entender por qué las personas se sienten así y qué podríamos hacer para ayudarlos.

Migrar es perder rutinas, afectos y personas. Es reconstruirte desde cero en un lugar donde nadie conoce tu historia. Donde tienes que acostumbrarte a nuevas rutinas, nuevas personas, y hasta un nuevo idioma.

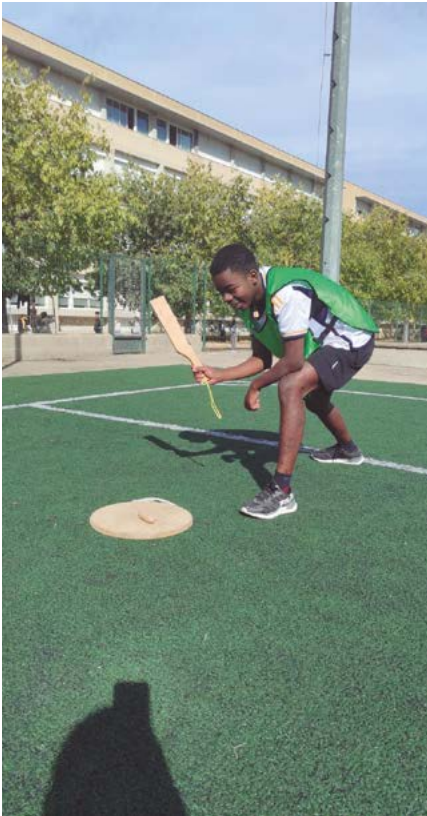
Este artículo no es para decir que migrar es malo. Es para decir que también es válido sentir dolor. Aunque no sea un dolor físico, es un dolor real, uno interno. La soledad existe. El vacío existe. Y hablar de ello no te hace una persona ingrata, no te hace ser malagradecido o desaprovechar las oportunidades, te hace humano, porque sentir y tener empatía también es parte de ser humano. Tratemos de ser más sensibles con los demás y ayudarlos en sus momentos de debilidad.

En medio de este proceso, el Centro de Formación de Adultos Les Bernardes ha formado parte de mi adaptación en España. No ha sido un camino fácil, pero contar con un espacio educativo mientras atravieso este cambio ha significado un apoyo importante en una etapa marcada por la incertidumbre y mi crecimiento personal. En el marco de su 50 aniversario, quiero reconocer la importancia de las instituciones que no solo educan, sino que también acompañan a quienes llegan de otros países en procesos tan complejos como el de reconstruirse lejos de casa.

Si estás pasando por algo parecido, no estás solo. Lo que sientes es totalmente válido, tiene sentido y merece ser escuchado. A veces, el primer paso para sanar es aceptar que el cambio también puede doler.

UNA MATINAL PER MOURE'NS I CONNECTAR

Jornada esportiva amb el CFA Bertrana

El passat **27 d'octubre de 2025**, els alumnes de l'escola van participar en una jornada esportiva molt especial conjuntament amb els estudiants del Centre de Formació d'Adults Bertrana de Girona, l'antic CFA Nou Girona.

La trobada va tenir lloc al camp de futbol de Santa Eugènia i es va convertir en una matinal plena d'energia, convivència i bon ambient. L'esport i els jocs de taula van ser l'excusa perfecta per compartir estones amb persones amb interessos similars, conèixer nous companys i companyes i enfortir vincles entre centres.

Durant el matí vam gaudir de diferents activitats esportives que ens van permetre moure'ns, fer salut i, sobretot, divertir-nos. També hi va haver espais per als jocs de taula, que van fomentar la conversa, la cooperació i l'ús

del català en un context natural i distès. Va ser una gran oportunitat per parlar, riure, compartir experiències i descobrir noves persones.

A més, la jornada ens va permetre conèixer un nou espai de la ciutat i gaudir-lo d'una manera activa i saludable. Per reforçar la importància dels bons hàbits, vam esmorzar fruita, posant en valor una alimentació equilibrada com a complement imprescindible de la pràctica esportiva.

Va ser una experiència molt enriquidora, tant a nivell personal com col·lectiu. Participar en aquesta jornada ja s'ha convertit en una tradició del nostre centre, i cada any esperem amb il·lusió tornar-hi per continuar compartint, aprenent i creixent junts.

Sens dubte, una matinal per recordar!

David Carrillo

PRINCE, EL PRÍNCIP DELS ORDINADORS

Només cal cridar: «Priiiiiinceeeeeee!» i apareix del no-res. És que en Prince és el nostre príncep digital, el nostre salvador, la persona que, quan l'ordinador es bloqueja, el panell es desincronitza o passa qualsevol salvatjada relacionada amb el món informàtic, apareix i amb un sol "clic" ho arregla tot. En definitiva, en Prince és el nostre heroi número 1.

Des d'aquí, només et podem dir: gràcies, gràcies, gràcies... gràcies per les infinites vegades que ens

has salvat la "vida", per la teva bona predisposició, per la iniciativa, per les ganes de trobar solucions a qualsevol problema i, sobretot, per la teva manera de ser: sempre disposat a ajudar.

Sabem que estàs fent les pràctiques del cycle formatiu amb nosaltres i que, més aviat del que voldríem, hauràs de marxar. Però no ens abandonis! Queda't amb nosaltres! **ET NECESSITEM!**

Una mestra desesperada

LA FINESTRA MÉS FAMOSA DE LES BERNARDES

CRÒNICA NO OFICIAL DEL CAFÈ, LES RIALLES I LES CONVERSES QUE TAMBÉ FAN ESCOLA

Hi ha centres educatius que tenen laboratoris moderns, patis immensos o biblioteques espectaculars. El CFA Les Bernardes té una cosa molt més singular: una finestra amb vida pròpia.

No és una finestra qualsevol. És la finestra on, gairebé cada dia, puntuals com si ho marqués el timbre invisible del cafè, apareixen dues professores amb la seva tassa a la mà: la Pilar i la Fátima.

Una, amb cafè amb llet sense sucre.

L'altra, amb caputxí, també sense sucre.

Però totes dues comparteixen una cosa molt important: el ritual del cafè a la finestra.

Des d'allà tenen una vista privilegiada del món que passa davant del centre. Professors que arriben amb presses. Alumnes que entren saludant. Persones que treballen a les entitats del voltant. Gent que passa... i gent que passa i ja sap que allà hi trobarà una salutació.

Perquè si hi ha una cosa segura és que a la finestra sempre hi ha bon dia per repartir.

A més, aquell racó té una qualitat gairebé magnètica. Un professor passa per allà, saluda... i s'hi queda un moment. Una altra professora s'hi afegeix. Algú més arriba amb un cafè a la mà. I, sense adonar-se'n, la finestra es converteix en un petit espai on es fa petar la xerrada.

S'hi parla de tot: de classes, de la vida, d'una anècdota divertida, d'un vídeo d'Instagram que ha fet riure o de qualsevol història quotidiana.

I tot plegat passa amb una naturalitat absoluta.

Això sí: també hi ha qui observa l'escena amb curiositat i deixa anar la pregunta inevitable:

—Però... no éreu aquí fa una estona?

Doncs sí. Pot ser.

Perquè la finestra té aquesta característica tan curiosa: sempre s'hi torna.

Entre classes, a mig matí, a l'hora del descans o a la tarda. No és només una pausa. És una petita estació de bon humor abans de tornar a l'aula.

La Fátima ja fa gairebé deu anys que coneix bé aquest racó. Al llarg del temps hi han passat altres professors que també hi sortien a fumar o a prendre cafè. Alguns ja no hi són, però la tradició s'ha mantingut.

I avui la Pilar i la Fátima són, gairebé sense proposar-s'ho, les amfitriones espontànies de la finestra.

Però hi ha una cosa que els habituals del centre han descobert: quan un dia una de les dues no hi és, es nota.

La finestra sembla més silenciosa.

El cafè dura menys.

I de vegades passa una cosa molt bonica: una escriu a l'altra.

«Estic a la finestra amb el cafè... i avui et trobo a faltar.»

I aquell petit missatge, allà on arribi, sempre té alguna cosa que toca el cor. I també té resposta...

Potser per això tanta gent que passa per davant d'aquell racó somriu.

Perquè no és només una finestra.

És un petit espai on el dia comença amb bon humor, on les converses flueixen i on sempre hi ha algú disposat a dir bon dia.

I, qui sap, potser amb el temps acabarà sent una de les tradicions més estimades del centre.

Perquè, al cap i a la fi, les escoles també es construeixen amb petits moments compartits... i amb bons cafès a la finestra.

50 Dany's
L'ESCOLA
L'ADULTS
SALT

